

Στίλβ.: Γεωργία Διοφαντ Ελμν

925

ΠΟΥΚΕΙΤΟ

δοκίμο άγχοι ο Μπίασκο είχε μεγάλη μαύρα μάτια γεμάτα μιάν άγρια θλίψη, ένα είδος νοσταλγίας, μάτια που θύμιζαν φυλακισμένο ζώο, κ' έπειτα είχε μια γοητεία στη φωνή του, κάτι βαθύ που δεν εΐταν ανθρώπινο· δεν είξερε ούτε μελωδικότητες, ούτε ευστροφίες, ούτε άπαλούνες. Έκει ψηλά, με τις καμπάνες του, μέσ' στον άπεραντο άέρα, στο άτελειωτο φώς, στη μεγάλη μοναξιά, ή γλώσσα που είχε μάθει, εΐταν γιομάτη άνθηχίσεις, μεταλλικούς φθόγγους κ' άπορροιας άγοιμαίες.

— Τι κάνεις Ζολφίνα ;
— Μαξέσω χόρτο για την άγελάδα του· μάριμα Μιχάλη, να τί κάνει ! άπάντησε τώ ξανθό κοράσι, που με παλλόμενο το στήθος της έμενε σκυμμένη για να μαξέψη τώ χόρτο της.

— Ω Ζολφίνα, νιώθεις αυτή την όμορφη εϋωδία. Είμωνα στην κοφφή του καμπαναριού, κύταζα τις βάρκες που ό άνεμος άπ' την Έλλάδα τις έσπρωχνε στο πέλαγο· και πέρασες κάτω, πέρασες τραγουδώντας το «Άνθος της Χλοής».

Σταμάτησε άξαφνα γιατί έννοιωσε κάτι να του πνίγει τώ λαιμό. Σάπασαν κ' οι δυο και στάθηκαν άκούγοντας τώ άγχο θρόϊσμα των παρυδιών και τώ μακρυνό μουρμουρίσμα της θάλασσας.

Ο Μπίασκο, κατάχλωμος, έσκυψε τέλος κ' αυτός προς τη χλόη, και, μέσα σ' αυτή τη λάγνη δροσιά της βλάστησης, τώ χέρια του ζήτησαν τώ χέρια της Ζολφίνας, που είχε γίνει κόκκινη σαν τη φωτιά.

— Θέλεις να σε βοηθήσω ; της είπε άξαφνα.
Δυό όμορφες σιθρές έρωτευμένες δέοχσαν τώ λειβάδι και χάθηκαν πίσω από τους φράχτες.

— Άρσέ με, ψυθύρισε ή φτωχή κόρη, με μιάν αδύνατη φωνή. Άρσέ με, Μπίασκο !

Έπειτα σφύγτηκε άπάντο του, άφησε να τη φιλήσει, τώ άνταπέδσε τώ φίλιό· και τώ έλεγε «μή ! μή !» δίνοντάς του τώ χεϊλή της, δυό χεϊλή κόκκινα κ' όγρά σαν τώ σταφύλια.

Η άγάπη τους αύξανε μαζί με τώ χορτάρι και τώ χορτάρι άνέβαινε, άνέβαινε σαν κίμα· και στη μέση αυτής της πράσινης παλάριας ή Ζολφίνα όρθη μ' ένα κόκκινο μαντίλι, έμοιαζε σά μιάν πλούσια παπαρούνα.

Μά ένα πρωί που ό Μπίασκο την περίμενε στην πηγή μ' ένα όμοιο ρπουζέτο με φροσκομιμένα λουλούδια δε φάνηκε πουνθενά. Είχε άρραστήσει από βλοιά.

Ο δυστυχισμένος ό Μπίασκο ! Όταν τώ έμαθε έννοιωσε τώ αίμα του να παγώνει και κλονίστηκε πιδ δυνατά από κείνο τώ βράδυ που τώ είχε ξεσκίση ή «Λύκαινα» τώ μέτωπο. Κι' όστόσο, έπρεπε ν' άνέβη στην καμπαναριά και να σάσει τώ χέρια του τραβώντας τώ σκονιά, αυτός που ή καρδιά του εΐταν γιομάτη άπελτισιά, μέσα στην άναμυμπούλα της Κυριακής των Βατών, μέσα σέ μιάν ήλιο-φωτιστή ήμέρα ευφρόσυνη, με τώ βάγια, με τώ λιβάνια, τώ τραγοδία και τις προσευχές, ενώ ή φτωχή του Ζολφίνα, τώ Θεός έξερει τί μαρτύρια, ώ εύλογημένη παρθένα, ό Θεός έξερει τί μαρτύρια υπόφερε.

Πέσσε μέρες τρομερές. Μόλις έφευγε τώ βράδι, ό Μπίασκο, τριγυρίζε γύρω από τώ σπίτι της άρραστής, σαν τσακίλι γύρω στο νεκροταφείο· στεκότανε στιγμές κάτω από τώ κλειστό παράθυρό της που έλαμπε από μέσα και με τώ μάτια φροσκομιένα από τώ άσπρα κοιτοδόσε τους ίσκιους που περνοδουν πίσω από τώ τζάμι, τεγνώνοντας τ' αβύ του, βάδοντας τώ χέρι στο στήθος του, που τώ τώ άράγιζε ή άγόνια κ' έπειτα εξακολουθούσε να τριγυρίζε σαν ρελλός ή έτρεχε να χωθή στο κελλί του· έκει περνοδσε τις άτελειώτες ώρες της νύχτας, κοντά στις άκίνητες καμπάνες, θανατωμένους από την άπέραντη άγόνια του, πιδ χλωμός και από πτώμα. Κάτω, μέσ' στους πλημμυρισμένους από τώ φρεγγάρι και τη σιωπή δρόμους, ψυχή ζωσα δεν περνοδσε· μπροστά του ή θάλασσα θλιμμένη, γιομάτη άφροσύ, τσακίζονταν μ' ένα μονότονο θόρυβο στις έρημες όχτες.

Κ' έκει πέρα, κατ' άπ' αυτή τη στέγη που μόλις διεκρινόταν, ή Ζολφίνα, άγνοώντας στο θάνατο ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, άφωνα με βούλες που έτρεχαν έμπυο άπάντο στο μαυριδερό πρόσωπό της.

Μόνο δυό ή τρεις φορές σήκωσε τώ ξανθό κεφάλάκι της με κόπο σά νάθελε να μιλήσει, αλλά τώ λόγια της έμειναν στο λαιμό, ό άέρας άρχισε να της λείπει και τώ φώς να την άφήνει. Έσκύνησε τώ χεϊλή της με πνιγμένους ρόγχους σαν άρνι που τώ πνίγουν κ' ύστερα πάγωσε.

Ο Μπίασκο πήγε να δη τη φτωχή του πεθαμένη. Σάν άποβλα-κοιμένος, μ' άκαθάρστα βλέμματα, κύταζε τώ φέρετρο καταμυρωμένο από δροσερά λουλούδια κατ' άπ' τώ όποια άρχισε ή σαπία των νέων σορκών της άγαπημένης του. Έκνέταζε μια στιγμή, χαμένος σ' άλλο τώ πλήθος, κ' έπειτα βγήκε. Ξαναγύρισε στη φωλιά του, άνέβηκε στη ξύλινη σκάλα ως τη μέση, έπιασε τώ σκονί της Τραγουδίστριας, έκανε μιάν θηλιά, την πέρασε στο λαιμό του κ' άφέθηκε να κρεμαστή στο κενό.

Οι σφαδασμοί τώ κρεμασμένου, εΐταν αυτοί που έκαναν, μέσα στην σιωπή της μεγάλης Παρασκευής, την «Τραγουδίστρια» να άφήση μέσα σέ μιάν άσπασή φωτός, πέντ' έξη ήχους άπροσδοκίτους, δημη-μένους, χαροδύονους κ' ένα όμάρι χελιδόνια ξεπετάχτηκε άξαφνα από τη στέγη στον ήλιο.

G. D'ANNUNZIO

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

Η ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πολλοί άπ' τους μεγάλους άνδρες ύπηρεξαν τρομερά άφηρημένοι. Τόσων άφηρημένοι που άν δεν ήσαν σοφοί θά τους περνοδσε κα-νείς για ήλιθίους !

Τέτοια άνέκδοτα άφηρημάδας αναφέρει πολλά ή ιστορία. Κι' άρχίζουμε από τόν ήμέτερον Άρχιμήδη.
Σ' όλους εΐνε γνωστόν τώ έπεισόδιον των τελευταίων στιγμών τώ βίου τώ μεγάλου Άρχιμήδους, τώ όποιον ό Πλούταρχος αναφέρει. Τόσο ήταν συγκεντρωμένος πνεύματι και σόφιατι σός έρευνάς του ώστε διαν μπήκε στο σπουδαστήριό του ό στρατιώτης που τόν έφύ-νευσε, τώ εΐπε τώ περιήρημο. Έκείνο : «Μή μου τούς κύκλους τά-ραττε» !

Ο πολς της Άγγλίας Νεύτων, όστις τιμήθηκε μάλιστα από τώ έθνος του διά τώ άξιώματός του συμβούλου τώ στέμματος, τόσων ήταν άπασχολημένος με τώ μαθηματικά, ώστε λέγεται, ότι στο κοι-νοβούλιον δεν άνοιξε ούτε μιάν φορά τώ στόμα του παρά μόνον όταν παρακάλεσε κάποτε ένα κλητήρα να κλείσει ένα παρθέθυρον, διά τώ όποιου έσχηματίζετο ρεύμα ! (*)

Άλλοτε ό Νεύτων θέλοντας να βράση ένα αυγό έξοριζε άντί α-τώ μέσα στο τώ ρολόγι του, τώ όποιον τώ έργο της μελέτης της άκρίβειάς του άξιας ! Έννοιείται ότι τώ περιήρημο αυτό ρολόι έβράσε κ' έγινε σέ χάλα !

Ο δέ Αμπερ ό διάσημος φυσικομαθηματικός, τώ όποιον ό όμώνυμος ήλεκτρικός νόμος και ή θεωρία των ήλεκτρικών ρευμάτων τόσην έχον σπουδαιότητα εν τώ ήλεκτρισμώ, άπεκαλείτο άπ' τους συγχρόνους του «ό άφηρημένος» (le distrait) λόγω της συχνής του άφηρημάδας. Μία μέρα ό Αμπερ έπηγαίνονταν να παραδώσει τώ πανικό του μά-θημα, βρήκε σέ δρόμο μιάν πέτρα, την όποιαν έπαιρη για να έρευνήση τώ δρυκτολογικός της ιδιότητας. Έξαφ-ν όμως ένψ περιεργάζετο θυ ήθηκε πώς γασομέρισε. Άνέσας έβγαλε τώ ρολόγι· να ιδή την ώρα. Η' ώρα φυσικά ήταν πα-ρασμένη. Θυμωμένος τότε, αλλά κ' άφηρημένος, βάζει άντί τώ ρολογιού την πέτρα στην τσέπη τώ γιλέκου του και εξαφανδονίζε τώ ρολόγι του άντι της πέτρας πέφει τώ φραγμού της γειφούς των Τεχνών !

Ο ίδιος μέ τώ πέρας έκάστου μαθήματος ήταν πάλιν τόσων άφηρημένος ώστε έχονε στην τσέπη του τώ κουρέλι, με τώ όποιο καθάριζαν τών μαυροπίνακα, άποψι προσηγο-μένους σφούγγιζε μ' αυτό την μύτη του, νομίζοντας πώς κρατεί τώ μαντίλι του !

Ο αυτός στάθηκε κάποτε πίσω από ένα όμάρι κ' άρ-χισε με μιάν κίμωλία στο χέρι να επιλύει εξισώσεις έπ' ού-του. Έξαφνα όμως τώ όμάρι έκλήνησε κ' ό Αμπερ έρ-χισε να τρέχει έσπώσω του συνεχίζων τώ πρόβλημά του !

Έκτάκτως άσπείσθητος εΐνε και τώ έξης άνέκδοτον, τώ όποιον άποδίδεται σέ κάποιον έπίσης μαθηματικόν. Εμφά-κεινο να τελήσει τούς γήγινους του. Επειδή όμως ήταν τρο-μερά άφηρημένος και έφορείτο μήπως τώ λησιμώσχη και δεν μεταβή προς τούτο εΐς τώ Τούρ, όπου θά έτελετο τώ μυστήριον, έγραψε στο σημειωματάριό του με μεγάλη γρή-φεια : «Νά νυμφευθώ, όταν διέλθω από τώ Τούρ !...»

Σέ μιάν δημοσία διάλεξι ό καθηγητής των μαθηματι-κών Μ. Ζεφεάρε άντιγράφων επί τώ πίνακος έκ τών ση-μειώσεων του ένα πολύ δύσκολο πρόβλημα, άντελήφθη έξαφνα οι ση-μειώσεις του δεν ήσαν πλήρεις. Τότε έστράφη προς τούς άκού-σας του και τούς είπεν άπαθέστατα : «Συνγνώμη, κύριοι, έληφ-νησα στο σπίτι τών παρονομαστήν !»

Ένεκα της έκκεντρικότητας, της άφηρημάδας και των παροδο-ξολογιών των σοφών τούτων έπιστημόνων ύπηρεξεν έποχή, άναφέρει ό Αραγι, κατά την όποιαν είχαν θεωρηθή υπό των κοινών άνθρώ-πων ως δντα ιδιαιτέρως φύσεως και άδέξιοι περί τώ κοινωνικά και βιωτικά ζητήματα. Γι' αυτό θέλησαν να τούς άποκλείσουν τών συ-ναυλιών των χορών, των δημοσίων θεαμάτων όπως άπεκλείοντο και οι κληρικοί. Μαθηματικός νυμφευόμενος την έποχήν εκείνην έθεωρείτο σχεδόν παραβάτης τώ νόμου !

Χαρακτηριστική εΐνε ή άλληλογραφία μεταξύ δύο μεγάλων μα-θηματικών των χρόνων εκείνων τώ D'Alembert και τώ Zagrange, έκ των όποιον ό δεύτερος ένυμφεύθη μιάν συγγενή του. Τούτω μά-θον ό D'Alembert έσπευσε να γράφει προς τόν συνάδελφόν του :

«Πληροφόρομαι, ότι προέβητε εΐς προξέν, την όποιαν έμεις οι φιλόσοφοι καλούμεν σάλο μορτάλε. Ένας μέγας μαθηματικός όπως εΐς, όφείλει πιδ παντός να γνωρίζη να εύρίσκη την εύχλιαν του διά τώ ύπολόγισμό !» Εΐς τούτα όπαντών ό Zagrange γράφει : «Άγνοώ άν καλός ή κακός έπαιξα νυμφευθείς. Έφρονισσα να κίσει ότι έκαμα χωρίς να χρονοτριβώ εΐς σκέψεις, για να μην πτώ συ-επάρω και ό μακαρίτης Λεβέντιος, ό όποιος έκ της ύπερβολικής σκέψεως έπιδ τώ ζητήματος τώ γάμου, δεν ήδυνήθη ποτέ να κα-λήξη εΐς ώριμμένην λύσιν. Όμοιογών, ότι οδδέποτε έπείσθη τόν γάμον, άλλ' αΐ περιστάσεις με έδησαν να νυμφευθώ μιάν συγγε-νί μου, ίνα ύπλώς τώχω των περιθάλψεων και έχω φροντιστή τών έμών πραγμάτων».

Ο Ξεχαλμένος

(*) Σημ. «Μπουκέτος».—Θά ήταν εύχης έργον άν τόν Νεύτων έμυρόντο και οι Έλληνες πατέρες τώ Έννους.

ΕΜΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Μί' Αθηναία ή όποια έχει την μανία να ύποδύεται διαφόρους ρόλους· τους όποιους κάθε φορά που άποφασίζει ν' άλλεξη του, έπε-ραζέται με άξιοθαύμαστη τέχνη και ύπομονη. Κατ' άρχην εΐνε ζευγαριότατος, παραμελεί τώ κοινωνικά της καθήκοντα, διαν δεν συμπαθεί, πηγαίνει σ' ένα σπίτι και καταναλάσκει ειρώνια σχεδόν ανήλικη και άκαρπη με τούς οικοδομώτας με τώ τραπέζι και τώ κήλημένους. Σηκώνεται την νύχτα και παίζει θυροβόλως πιάνο. Εΐς τις διαταγές των κατόικων των γειτονικών άπαρτεμένων πιστεί ότι τώ μουσικό της ταλέντο την βασανίζει και την έμποδίζει να κοιμηθεί. Τελευταίως όμως έξελέσεται σέ σχολαστικήν, επιδιώ-κοντα σέχους κατέχουσες εκδόσεις, εϋγενείας και άνγκυρε-μπλου. Άπορριπτ άπο σονισμό της παλαιάς φίλης της. Τώ ως έπι τώ αίστιον άφελές ντύσιό της μετετρέπη εΐς ύπερκοιμω και πολυ-πλή, δεν έφανίζεται—par chic—σέ κανένα κοσμικόν κέντρον. Εΐς τώ έκτάκτως έξυπνη άν κατόρθωνε να πατάξη και κατατροπώση την διαν λεγναίως ύδρας ξυπασιά της.

Η Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Από τώ πλέον έπιτυχημένα μπαλ-μασέ της έποχής· ήτο παρά τώ κ. και τη κ. Αλ. Δημητριάδη την τελευταία Πέμπτη της Άπο-κρίας.

Αΐ αΐθουσαι έχουσαι ως φρόντο την καταπράσινη σέρα, ή όποια είχε μεταβληθή σέ μαγευτικόν άνθώνα από παλώρα κλαδιά άμυγδαλίας και κατακόκκινες άνεμώνες, με έν τώ μεταξύ βιεννέζικες διαπικνίες πολυθρόνες, ιδιόρρυθμα μαύρα και κόκκινα παλώρα μαξι-λάρι μπουσέ προσελίκουν τούς θέλοντας να κουβεντιάσουν, να κλισουν και να ξεκουρασθούν από τών θόρυβον και την ζωρό-τητα που έπικρατούσε στις αΐθουσες τώ χορού.

Μεταξύ των κεκλημένων μιάν παιδορράτη συντροφία από κο-μ-μουντες Ζυγκλάτες, Αΐ Δες Σκένετς, Ελένη Δημητριάδη, Καίτη Γουαράκη και Μ. Παγκή, όλες με μαύρες μεταβώτες σατέν τουα-λέτες και κρέπ-ντε-νιν κόκκινες ποδιτσες. Οι παρτενναίρ των στόν τραν ήσαν οι κ. Σ. Δημητριάδης, Αλ. Γουαράκης, Δ. Φερεντί-ος, Βαρεντίος.

Ρωσός Μπαλαρίνα με κοστούμι μυθωδώς πολλυτέλις, κιδέττ πούλα με και τουνικ από χρυσά και πράσινα τούλετα, ή κ. Εφρή Αλ. Δημητριάδη.

Ένα δυσχερές ζωντανό τρανανάφυλλο ή δις Λία Ξωδή.

Μιάν πενταμορφη κολομπίνα όλη περλε λευκή ή δις Ι. Καλβο-μασέ.

Έκτάκτως σικ συγγέντως τώ τελευταίον Σαββάτου εΐς τώ Καρλς Παρεντίθ ή κ. Γεωργιάδη πολύ εϋμορφη και χαριτωμένη παρτίδα, ή κ. Ζίλη με ρός, ή κ. Γιαννικώστα με μαύρα, ή κ. Κ. Βενιέλου με ρός τούλι και περά, ή κ. Ζωζιού με μαύρη τουαλέττα, ή κ. Θ. Φωτιάδη κομποτάτη πιερόττα μαύρη, ή κ. Μιχαλοπούλου χαριτωμένη τουαλέττα με μαύρα και κόκκινα τρανανάφυλλα, ή κ. Α. Πλάσιον με λαμ' χρυσό, ή κ. Λεωνίδα μαύρη τουαλέττα, ή κ. Α. Μαύρα με λαμ' χρυσό, ή κ. Σ. Μεταξά μπλε, ή κ. Αργυροπούλου με κρα-νέν τουαλέταν μπλε· σά, ή κ. Ρακτιβάν με μπλε, ή κ. Λυκουρέ-λως με ρός, ή κ. Πασιπάη με ρός, ή κ. Α. Φωτιάδου με πράσινο ζώνη και βυσινιώτην κουσφύ, ή κ. Χαριτάκου με κίτρινα, ή κ. Χωρήνη γοιτευτική με ρός, ή κ. Αθανασιάδη περλε μπλε, ή κ. Παρτίδα λευκή, ή κ. Ταμπάκοπούλου με μαύρα—στην άρχή εϋ-μωρία με κίτρινα, αΐ Δες Γουαράκη με φραιζ, δις Άνδριτσάκη λευκά, δις Λουλουβιάη με μού, αΐ Δες Ζεγγέλη ή μιάν λευκή ή άλλη περλε, δις Νικολαΐδη μπλε και ρός.

Μεταξύ των ώραιότερων ώραιότερες ή δις Λίζα Καλλέργη με ρός ένα θαυμάσιον σύνολον έμορφιάς, φρεσκοδάς και άριστοκρα-τισμός. Και ή δις Μίκα Σκουές θαύμα ώραιότητας και νοστι-μότης με ρός.

Την παρτενναΐαν Πέμπτην χορός λευκός παρά τώ κ. και τη κ. Ι. Καλμαρά, ή οικοδόποινα έκτάκτως· περικουιτική για όλους με τουαλέτα μαύρη.

Παρενδρόσην αΐ κυρία και δεσπινίδες Βουλούμη, Λίτσα, Καλ-

βοκορέση, Καλλέργη, Μαυρομυχάλη, Βαλαωρίτου, Κολοκοτρώνη, Άποστολίδη, Αργυροπούλου, Δελαπορτα κλπ.

— Έξωφρενική ζωρότης την τελευταία Γυμνακή σέ Καρλς. Σεραπνίτες, λουλούδια και κομρετί σχηματίζουν δεύτερο πατωμα. Έπάνω σ' αυτό γίνονται άπόπειρα χορού.

Από τώ ζωρότερα τραπέζια τώ κ. Γ. Ζερβοπούλου και ή μεγαλειτέρα καταναλώσεις λουλουδιών και σεραπνίων.

Εκτάκτως εύχάριστη έντύπωση προσδίδει μιάν όμάς Άμερι-κανίδων και Άμερικανών περιηγητών μεταξύ των όποιων δυό ό-ραιότητες με θαυμάσιες τουαλέτες ή μιάν άσημένια περλε και ή άλλη κατακόκκινη και φορούν κάτι κομικώτατα καπελλάκια μικρά —έξεσουάρ κοτιγιόν.

— Από τις κομψότερες τουαλέτες της Κας Δροσάλη λευκή, Κας Καρέλλα μαύρη, Κας Γ. Ζερβοπούλου λευκή περλε, Κας Κ. Κατισσομένη περλε και κομψότατον διάδημα.

— Προαναγγέλλονται χοροί μι-καρέμ. Παιδικός μπαλμασέ παρά τη κ. Α. Μιχαλακοπούλου. Χοροί παρά τώ κ. και τη κ. Ρετιόνα, παρά τώ κ. και τη κ. Μπέπη, παρά τώ κ. και τη κ. Καλβοκορέση.

— Ο χορός των Ίθακησιών εΐς τώ Ντελς συνεένετρωσε ένα δλο-κλήρον κοσμον ώραιότητος, εύθυμίας και γέλιου. Ένα θαυμάσιον σύνολον από κομψές και ώραιές σιλουέτες σταρόντες, μεγαλοκίνες, ξανθές, ή μιάν ώραιότερη από την άλλη. Πολύς θαυμασμός έξεφρά-στη διά τών χορόν της Κας Veres Tchinsky και της κομψής και χα-ριτωμένης Κας Ζούλας Παλαιολόγου.

— Μεταξύ των κυριών διεκρίνανε τās κ. κ. Καφαντάρη, Σπυρίδη, Κορινά, Φλωριά, Τολίβα, Παπακωνσταντίνου κλπ.

— Η κ. Παυλάτου άρετά χαριτωμένη με τουαλέταν μαύρη. Η κ. Φερεντίου πολύ επιβλητική με μαύρα, Καλ. Καλλιμάχη έξαρε-νικά όμορφη σιλουέττα με λαμ' άρζαν, Θαλ. Χρυσικοπούλου με σά, την Ξανθήν Άγγιλίδα κ. Άποστολίδου. Έράς. Μοντεσάντου με-λαχρινή με bleu roi, Μοντεσάντου άρετά συμπαθής, Μαρία Βάτσι με πράσινα, Σαργιλόγλου με μαύρα, Μανταξόγλου, Μαυο-κίου, Βρονιόδη, Χατζηϊωάννου, Δανδρινού με δλόασπρα, Φραντζε-σάκη, ύπομελάρχου, Σκένετς και Δοσίου με μαύρα, Λοΐλα Βερ-κίου, Κουτσόδονη, Ξινθάκη και Κωνσταντινίδου με Άλεξανδρείας.

— Η κ. Κωνσταντίνου ώραιότητα προκαλούσα ψήθυρον θαυ. αμοιού. Μιάν τσιγγάνική όμορφη ή κ. Αθ. Χρυσικοπούλου. Ξεχωρίζουν έπίσης τās κ. κ. Τσαγγρίδου και Γ. Σταθάτου, Δανδρινού με μετέ, τās αδελφές Γιάπαπα κλπ.

— Εκ των διών χαριτωμένη και λεπτή σιλουεττίττα ή δις Μαρία Φερεντίου τρωφερή και άκούραστη χορευτρια, ένα ρεκορ άντοχης. Η δις Λουΐζα Βερκίου άρετά συμπαθής σιτοχόρος με δλόχρυσο ταγέρ. Η δις Λούλα Καραβία με μού, Μαρία Λούρη, Άλεξαν-δράτου, Χρυσικοπούλου, Έκάβη Χατζηνικόλα, Πισινίκου με σά, Λεκατσά, Βρυλάκη, τās αδελφές Νικολαΐδου, Στατισκοπούλου, Μα-καρόνα, Ρουσέν, Μαρίαν Καραβίαν με μαύρα, Βρετσο κλπ.

— Μεταξύ των κυριών διεκρίνανε τούς κ. κ. Καφαντάρη, Σπυ-ρίδη, Γ. Κορινά, τούς στρατηγούς κ. κ. Φλωριά, Τολίβαν, Πα-πακωνσταντίνου, Ηλπί Λεωντίνη Τσαπλέρη Άμερικ. Έξορες τούς καθηγητάς τώ Πολυτεχνείου κ. Βαρούνην και Πανεπιστημίου κ. Ν. Άλεβιζάτον, Σεργιέρη, Φίς κλπ.

Η Μονταίν

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Πολύκοσμος· ζωρότατος, όπως κάθε χρόνο, ό χορός των Συ-ντακτών εΐς τώ «Ολύμπια», συνεένετρωσε κ' έφρετος την άριστοκρα-τίαν των δύο πόλεων.

Η φαντασμαγορικός διακοσμημένη αΐθουσα είχε κατακλυσθή, τώ θεωρεία γεμάτα έκλεκτόν κοσμον παρουσίαζαν ύπερόχον θέαμα. Δεκάδες χιλιάδες έσκαταλήθησαν εΐς κομρετί, σεραπνίτες, άνθη, ποτά και φαγάσιμα.

Εκ των θεωρειών ζωρότατον τώ τώ ιδιοκτήτη της «Βραδυνη» και της κ. Δ. Αραβαντινού, της δις Εϋκλείδης, της κ. Μαρίας Παπάγου, τώ κ. και της κ. Οικονομίδου, τώ κ. Βαλαωρίτη.

Επίσης ζωρότατον τώ θεωρείον τώ ιδιοκτήτη τώ «Ελευθέ-ρου Βηματος» κ. Δ. Αμπαράκη με την κ. Περγόλου, την δας Πα-πίσαν Ραφαήλ, τών τριμπαράχη της Αστνομίας Πόλεων κ. Κλ. Γεωργιάδη, τών πληροφόσιον Ρεθύμνης κ. Ι. Ασκουτσινγκά άλλους κυρίους και κυρίας. Ζητούν έπίσης τώ θεωρείον τώ κ. Μπολδοάκη Άθανασιάδου και τώ κ. Όρφανίδη ύπουργού της Περιόδωψας.

Επίσης ζωρότατον τώ θεωρείον τώ κ. και της κ. Κουρελά με την άνεψιαν των κυριών Αργυροπούλου και Σπυρίδης με τώ όμοια γλυκά και θαυμασίαν άμψειν κομικώτα θαλασσά. Εΐς άλλο θεω-ρείον, πολύ ζωρόν έπίσης, ή ευμορφη Κοιτικοπούλου κ. Ιστανβία Βολονάκη με θραύα ρός έμπαϊν και ό κ. Μίγος Βολονάκης.

Θαυμάσια ως έμφανίας και ώραιότητα ή δις Λίζα Καλλέργη με ώραιαν Μακροβόλινην άμψειν, άχορμένη από καλλίπρον μαύ-ρη, με πουντορ κόμικσιον, πασπαλισμένη με χρυσόσκονιν. Πολύ εϋμορφη εΐς την Ξανθήν αΐλην της ή Αθηναία δις Έλένη Βασι-λάκη. Μακαράντας, σάσιος Ίνδός, με τεχνητή γενειάδα, ό γνωστός καλλιτέχνης κ. Γιόσι.

— Ο άλλος κόμος κατακλύει άσφυκτικώς την πλατείαν και μετ' δυσκολίας κυκλοφορεί και χορεύει. Έσπασες σχεδόν χιλιάδες κόσμον εισέρχονταν εΐς τώ «Ολύμπια» την Κυριακήν τώ βράδυ, ύ-περβάς εΐς άριθμόν τών παραστάνα κοσμον καθ' όλα τώ παρελ-θόντα έτη.

— Μεταξύ τώ κόσμου των χορευτριών και χορευτών διεκρίνα-

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΤΙΝΟΥ Μ ΠΙΤΙΑ

— Πώς θα γλυτώσωμ' απ' αυτόν!
Μονολογούσαν, σκεπτόμενοι, οι χωρικοί, τίλλων-
τες τὰς ὀλίγας τριχάς και κτυπώντας τὰ ξηρά και γυ-
μνά, σὺν στεγνωμένα ἀγριοκρόμμυδα κεφάλια των.

— Πῶς θα γλυτώσωμ' απ' αυτόν!
Ποιὸν αὐτόν;
Τὸν Καπετάν-Τριάντα, τὸν ἀστυνομικὸν σταθ-
μαρχὸν τοῦ χωριοῦ, ἐνωμοτάρχην τῆς χωροφυλακῆς,
ἐντεταλμένον διὰ τὴν ἀσφάλειαν ἐκεῖ, δυνάστην τοῦ
χωριοῦ και γενικὸν φίλον και ὑπηρετήν ὅλων τῶν
κοιμμάτων...

— Πῶς θα γλυτώσωμ' απ' αυτόν!
Διάφοροι αἰτήσεις, παρακλήσεις και προσφυγαὶ εἰς τοὺς βουλευ-
τὰς και τοὺς κοιμητάρχας ἀπερρίφθησαν. Καὶ ποὺ θὰ εὕρισκαν
καλλίτερον οἱ πολιτικοὶ ἐνωμοτάρχην! Μήπως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του
οἱ «ἐνταλματῖαι» δὲν ἐγύριζαν ἐλεύθεροι, μήπως τὰ λαθραῖα δὲν
ἤρχοντο φανερά ἀπὸ τὴν ἑλαιοσάκκα, μήπως οἱ ζωοκλέπται δὲν ἐ-
στελλόν «τοὺς καλλίτερους» εἰς τοὺς ἰσχυροὺς, μετέδεις τῶν κλεψι-
μαρηνῶν, μήπως ὅλοι οἱ φίλοι και συγγενεῖς τῶν κοιμητάρχων δὲν
ἦσαν «ἀσώδοτοι» γιὰ ὅλα, μήπως ὑπῆρχον Νόμοι παν' ἐκεῖ, ἡ μή-
πως δὲν εἶχε γένει ἡ περιφέρεια προτεκτοράτων τῶν ἐκαστοῦ
κρατούντων;

Ποὺ θὰ εὕρισκαν οἱ πολιτικοὶ καλλίτερον, και ἀπὸ ποῖα βάθμῃ
φραυλοκρατίας θαλασσῶν, ἤδυναντο ν' ἀνασπῇ ἓνα τέτοιο διαμάντι!

— Ἐξήγημα γιὰ τὴν περιφέρεια!...
Τὶ καὶ ἂν ἐσπενχωροῦντο μερικοὶ, τί και ἂν δὲν ὄριζαν τῆς
καστανῆς των, ποὺ τῆς φορολογούσαν, δεκατίζοντες τὸν καρπὸν,
οἱ χωροφυλακες, τί και ἂν ὅσοι ἐφεραν σφαῖρα εἰς
τὴν ἀγορὰν, ἐφορολογούντο ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ στα-
θμοῦ, τί και ἂν ὅπου ἐμπαίναν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ Τριάντα,
φεύγαν οἱ ἐνοικοὶ ἀπ' τὸ παράθυρό!

— Διαμάντι!...
Μόνον ἓνας «μαραζάρης», ὁ Ντίνος ὁ Καϊμένος, εἶπε
δὲν ἔλεγε. Εἶδε τὰ λουκανικά του νὰ φεύγουν, γλυστρών-
τας σὺν χέλι, πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν και ἐκεῖθεν
εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἐνωμοτάρχου, ἔπειτα τὸ «μπαράκι» του
νὰ γίνετο θυσία εἰς τὴν ἀχόρταγον θεῶν τῆς χωροφυλα-
κῆς, κι' ὁ «μπαρουντοβάνας» κόκκορας νὰ βυθισθῇ και σιω-
πήσῃ διὰ παντός εἰς τὸν ἀπλήρωτον πυθμένα τοῦ Τριάντα
και μὴ μὰ χινα, ὅλο πάχος και καμάρι, νὰ κάμουνε κοτέ-
τοι τους τὴν κοιλία τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὅπως τοῦ ζητοῦσε
καὶ κρασί, γιὰ νὰ... κολυμπᾷ ἡ χινα, μέσα!...

— Καλῶς τὰ χαίρεστε!...
— Καλὸς τὸν Καπετάν Τριάντα!
— Τὶ κάνει ἡ Μαριγώ, ὁ Μήτρος, ἡ Βασίλω;
— Σὲ προσκυνᾷ, καπετάνι μου! Πήγανε γιὰ νερό και ὅπου
νᾶναι φθάσαν!

— Μ' οὐ Γιάννου, σὺν ποὺ βόλκεται;
— Στὰ «πρόβατα» (πρόβατα), τὰ σκαρτίζει!...
— Μ' αὐτοὺς γιορτάζει σήμερα. Τ' αἰ Γιάννου τοῦ Χρυσοστόμου,
μεγάλη νὰν ἡ χάρις του!... Τὶ εἶποι καὶ νὰ τὴν περάσῃ!
— Δὲν γιορτάζει σήμερα Καπετάνι, μ' ἀφοῦ «ὀρίζεις» (διατά-
ξεις) νὰ σοὺ τὸν γιορτάσω!...

— Ὁ Καπετάν Τριάντας ἐξήγησε μέρος νὰ καθίσῃ, μὰ τὸ δωμάτιο
ἦταν ἀδειανό. Περίεργον και πρωτοφανές τὸ πρᾶγμα, μὰ ὁ Τριάν-
τας δὲ τὸ πρόσεξε... Μόνον σὲ μὴ ἀκρὴ ἦταν ἓνας στοῖβος ἐκεῖ,
στρωμένος μὲ μὴ κουβέρτα ἀπὸ πάνω!

— Ὁ πονηρὸς ὁ Ντίνος ὁ Καϊμένος εἶχε ἓνα καζάνι μὲ ξυνόγαλο
ἐκεῖ, και εἶχεν ἐπιτηδεύει βάλει τὸ χιόμι, ἔτσι νὰ μὴ φαίνεται!
— Λίγο γάλα νὰ σοὺ βράσω καπετάνι!

— Ἐ, ἂς τὸ πάρουμε κι' αὐτό!
Καὶ κάθισε στὸ στοῖβο. Μὰ τὸ χιόμι ὑπεχώρησε και ἐβουτήχθη
εἰς τὴν λευκὴ τοῦ ξυνογάλου θαλάσσαν!...

— Μπᾶ, καπετάνι μου, θεὸς φυλάξῃ, δὲν ἐπρόσεχε!...
Καὶ τραβῶσε μετὰ κόπου ὁ δυστυχής, νὰ τὸν ξεσηκώσῃ ἀπὸ
τὸ καζάνι διότι ἡ περιφέρεια τοῦ περιεχόντος ἦτο μικροτέρα τῆς
τοῦ περιεχομένου...

— Στὸ γάλα ὁ πονηρὸς ὁ Ντίνος ἔβραλε λίγη «πιτιά» και τὸν ἐπίασαν
κοψίματα τὸν καπετάνιο.

— Σηκώθηκε νὰ φύγῃ.
— Στάσου νὰ φάῃς, καπετάνι μου, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸν
Γιάννη, δὲν περᾷς, δὲν γιορτάζει σήμερα, μὰ γιὰ τὸ κατήρι σου
θὰ τὸν γιορτάσω!...

— Ἀλλὰ ποὺ ἐκρατεῖτο ὁ Τριάντας!
— Ἦρχισε νὰ τρέχῃ πηλαλὸν πρὸς τὸν σταθμὸν.

— Βρε στάσου, χριστιανέ μου, νὰ σφάξουμε και κάνα ἀρνί! Μείζ
δὲν σὲ περικυβήθηκα ἀκόμα, και γιὰ τὴν καινούργια γιορτῇ
ποὺ ἐφύγετε σὸ πῆμα μας.

Σὺν ἐμπαίναν αὐτὸς ἀπὸ τὴν
πόρτα καὶ οἱ φεύγαν ἀπὸ τὰ
παράθυρα.

Μὰ ποὺν' ἀκού-
σῃ ὁ Τριάντας.
Σφαζόμενος και
συστεφόμενος ἀπὸ
τὰ κοψίματα, ἔτρεχε νὰ εὕρῃ καταφυγὴ και σπινθίρῃ στὸ σταθμό.

— Πᾶρ' τὸν Μουρκο! Ἀπάνω του Τραχείλη, εἶπεν ὁ Ντίνος ὁ
Καϊμένος ὁ «μαραζάρης», ἐξαπολύων κοντὰ εἰς τὸν Καπετάν Τριάντα
δύο ἄγρια μονόροσκα, ποὺ εἶχε δεμένα στὰ κατό.

— Στάσου ρε, χριστιανέ μου, νὰ φέρω και λίγο ρακί!... προ-
σέθεσεν, ἀποτεινόμενος εἰρωνικῶς, πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην.

Τριάντας, Μουρκος και Τραχείλης, μέσα σὲ μὴ σκόνῃ ἐκκλιτο
πρὸς τὸ χωριό, ὕλακαί, φωναί, βρυγμοὶ και κρυγαὶ ἤσαντο πρὸς
τὸν σταθμὸν, σὺν κάποιῳ περιέργῳ τέρας νὰ ἐξεχόδηκε πρὸς τὰ ἐκεί,
μέσα εἰς τὰ σύννεφα τῆς σκόνῃς.

Τότε ὁ «μαραζάρης» ὁ σιωπηλὸς και ὁ ἀμίλητος, ἐστάθη πε-
ρήφανα και εἶπε πρὸς τὴν διευθυνσιν ποὺ ἔτρεχαν οἱ σκύλοι και
ὁ ἐνωμοτάρχης; ἱκανοποιημένος, ἐνδοξος, καμαρωμένος τοῦ χωριοῦ
ἐκδικητής...

— Σὺν σοὺ ξαναέρσῃ «σαρναντακωρῶν», ξαναπέρνα ἀπὸ τὴ
γειτονιά μας!...

Τὴν ἄλλη ἡμέραν ὁ Καπετάν Τριάντας ἐξήγησε μετὰ θυσίαν. Οἱ
πολιτεῖαι ἀπάντων τῶν πολιτικῶν κοιμᾶτων ἐξήγησαν νὰ τὸν χρι-
τήσουν. Ἀλλὰ ὁ ἐνωμοτάρχης ἦταν ἀνένδοτος.

— Τώρα ποὺ ἐμπεδώθηκε λίγο ἡ τάξις φεύγεις! τοῦ εἶπε τοῦ
χωριοῦ ὁ δῆμαρχος ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἀναβε τὰ πανό-
ρια, οὔτε δρόμους σκουπίζε, χωρὶς ποτὲ νὰ παρατηρήσῃ
ἀπὸ τὴν ἀστυνομία.

— Δὲν θὰ σὲ ληρομνήσουμε ποτέ, τοῦ εἶπε ὁ «μαραζάρης»
Ντίνος.

Καὶ τὸ χωριὸ ποὺ ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τοῦ καζανιοῦ
καὶ τῆς «πιτιάς», ἐφώνησε ν' ἐκεῖνο.

— Καλὰ καζάνια και καλὰ... καζάνια, καπετάνι, ὅπου
πῆς!

Καὶ στρεφόμενος στὸ Ντῖνο «μαραζάρη» ποὺ γελῶσε
κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια του, τοῦ ἔλεγε.

— Μωρὲ «πιτυχία μου» Ντίνου, πῶκαμες!
Κι' ὁ Ντίνος ἀπαντοῦσε:

— «Πιτιά» νὰ λέτε ὅχι «πιτυχία»!... Σταν. Σταν

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΟΣ

— Ὁ ἔραστής γονατίζει, ὁ ἄνδρας σύρεται.

Στὴν ἀρχὴ οἱ γυναῖκες φοβοῦνται τὴν ἀγάπην, ἔπειτα ὅμως παύ-
ζουν μ' αὐτή.

— Ὅταν ἀπαγορεύουν στὶς γυναῖκες ν' ἀγαποῦν, εἶναι αὐτὸ νὰ τοὺς
ἀπαγορεύουν νὰ ζοῦν.

— Ἡ μετριοφροσύνη ὀφείλει πολὺ τῇ γυναικί, ἐξυψώνει τὴν ὀφει-
σμένη της και εἶν' ἓνα πέπλο γιὰ τὴν ἀσχημία της.

— Ἡ τουαλέττα εἶναι ὁ πρόλογος τῆς γυναικας, συχνά ὅμως εἶναι
και ὅλο τὸ ἔργον.

— Ἡ μεγαλοφυΐα τῶν γυναικῶν ἐ-
δρεῖται στὴν καρδιά τους.

— Ἐνα σπῆτι χωρὶς γυναῖκα εἶν' ἓνας
χρόνος χωρὶς ἀνοιξὶ και μὴ ἀνοιξὶ
χωρὶς ῥόδα.

— Γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ὁμορφίαν στοὺς
ἀγγέλους, τοὺς ζωγραφίζουν νὰ ὁμοιά-
ζουν μὲ τὴν γυναῖκα.

Λόγγριν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατόπιν αὐτοῦ
ἐφύγαμεν ἀπὸ τὸ
νεκροταφεῖον ἀν-
φύσσας ἐκείθεν
τὴν λουκίαν ἐν τῷ
φύρετρό της. ἡ
ἐκλειδώσαμε τὸ
νεκροτάφιον.

— Ὅταν ἀπομα-
κρυνθήκαμε ἀπὸ
τὸ νεκροταφεῖον
ὁ Βάν ἔλειπε
μὲ ἄρρη.

— Χαίρε, φίλε
μου, μὴ εἶπε.
Θὰ ἰδωθῇμε
αὖθις. Ἐν τῷ
μεταξὺ ὅμως ἂ-
πόψε ἔχω νὰ ἐ-
κτελέσω κάτι
πολὺ σπουδαῖο.

— Ἐστάθῃκα μὴ
στιγμὴ νὰ τοῦ
ζητήσω νὰ μοῦ
ἐξηγήσῃ.

— Ὁχι, μοῦ
εἶπε. Δὲν θὰ σοὺ πῶ
τίποτε. Θὰ μίθῃς.

Καὶ ἔφυγε...

Σημείωμα τοῦ ὁποῖου
ἀνδρὸν ὁ καθηγη-
τῆς Βάν ἔλειπε
εἰς τὸ γραφεῖο
του, ὅτ' ἐξεδόθη
χρὶς Βέρκλεϊ, γιὰ
τὸν ἱερόν Σοῦαρδ.

Φίλε μου,
Πιθανὸς νὰ μὴ εὐλόγημαι αὐριό στὴ ζωῇ. Πιθανὸς νὰ εὐρῶ
τὸν θάνατον ἀπὸψε ἐκεῖ ποὺ πρόκειται νὰ μεταβῶ. Αὐτὸ ὅμως δὲν
ἐμποδίζει νὰ πρῶξω τὸ καθήκον μου.

— Ἀπὸ τὴν μεσίνχτα θὰ πάω και θὰ παραφυλάξω στὸ νεκροτα-
φεῖο τοῦ Ἀμοιέδ. Θέλω νὰ μὴ ἀρῇσω τὴν λουκίαν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν
πρὸς τῆς. Κίνδυνος μεγάλος ἐκ μέρους της δὲν ὑπάρχει, και θὰ τὸ
περιβάσω. Φοβεροὶ ὅμως τὴν ἐπέμβλιν. Ἐκεῖνο. Ὅπως ὑπο-
λόγησα μὴ αὐτὴς τίς νύκτες θὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ἰσως νὰ συμβῇ
αὐτὸ ἀπὸψε. Ἄν ἀποθάνω φρόντισε νὰ μὴ διαδοθῇ τίποτε περὶ
τοῦ θανάτου ποὺ ἐθανατώθη...

Ἐλπίσω νὰ ἐξέλθω σὸς ἀπὸ τὴν περιπέτειαν αὐτήν. Θὰ κρα-
τήσω τὴν λουκίαν ἐν τῷ νεκροταφίῳ της, σφραγίζοντας τὴν
καρτὴ μὲ ἓνα σταυρὸν και βάζοντας γύρω διάφορα βότανα, τὰ ὁ-
ποῖα δὲν ἀρέσουν στοὺς βρυκόλακας.

Γνωρίζω πολὺ καλὰ ὅτι ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ὁ πλεόν ἀποτελε-
στικός γιὰ νὰ κρατήσῃ καλὴς ἓνα ζωνεῖον μέσα σὸν τάφο του.
Ὁ διαβῆμάς μου θὰ ἦταν δύσκολο ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐμπεδίσω τὴν λου-
κίαν νὰ εἰσελθῇ στὸ νεκροτάφιον. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν οἱ ζωνεῖοι
καταβυθίζονται ὑπὸ ἀπείλειαν, γίνονται ματιώδεις και φέρουν
ἐπιπτώσεις...

Πάντως ὁ κίνδυνος δὲν θὰ προσέλθῃ ἀπὸ αὐτήν, ἀλλ' ἀπὸ Ἐκεῖνον.
Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἰσχυρὸς. Ὑποτινόμεται ὅτι θὰ ζητήσῃ νὰ βγῇ τὸν τάφο
της γιὰ νὰ κοιμηθῇ σ' αὐτὸν καμμίαν νύκτα χάριν περισσοτέρως ἀ-
πειλῆς. Ὅπως ἔφραξε δὲ αὐτὸς εἶναι πανουργός. Θυμάσαι πῶς μὲς
καὶς ὅταν ἡ λουκία ἦταν ἀρρωστή. Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ
λαοῦ ἄρχαυ ποὺ διάβασα, εἶδα τὶ εἶναι ἄξιος νὰ κάνη. Ἐνας
ζωνεῖος ὅπως αὐτὸς ἔχει δύναμιν εἰς τοὺς ἀνθρώπων θάνα κατα-
κλῆθ' ἐπὶ τὴν γῆν. Εἶναι δὲ πεντακοσίαν ἐτῶν βρυκόλακας. Ζήτησα
πληροφορίαν ἀπὸ τὴν Τρανσυλβανίαν περὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ
θανάτου του και αἱ ἀρχαὶ μοῦ ἐγραψαν πῶς ὁ κόμης Δράκουλας ἀ-
πέθανε πρὸ πεντακοσίων ἐτῶν στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Αὐτὸς εἶναι ὁ
ἐμμενός; ἔχρησ' μας. Φοβερός και πολὺ ἐπικίνδυνος...

Σὺ νὰ γράφω ὅλα αὐτὰ ἐν γὰρ κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ γιὰτὶ θέλω
νὰ συνελθῇ τὸν ἀγῶνα ἂν ἐγὼ φρονεῖω ἀπὸψε.

Ἐκλειδίσας τὸν ἀγῶνα. Ἀνακύπτει ἐν τῷ κινεῖσθαι ποὺ
ἐμπεδίσω τὴν λουκίαν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου τοῦ τάφου. Τὴν νύκτα εἶναι
ἐκλειδισμένος. Τὴν ἡμέραν βυθίζεται εἰς λήθαργον.

Ἀνακλινόμενος τὸν ἡμέραν, κόψε του τὴν κεφαλὴν χωρὶς διασταγμὸν
καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν ἡ διακράσας τὴν μὲ μίαν ἐξελίγνιν σπῆ-
ν. Ἀλλὰ, φίλε μου, ἂν ἐγὼ λείπω, τὸ λουνδίνον, ἀπάλλαξε,
τὸν ἐνδοκίμῃ ἐν τῷ τοιοῦτῳ τέρατος. Δύρωσον ἐπίσης κατὰ

τὸν ἴδιον τρόπον τὴν ἀτυχὴ λουκίαν.

— Βάν ἀπόψε μοῦ συμβῇ τίποτε, χαίρε γιὰ πάντα!

Βάν ἔλειπε

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σοῦαρδ

Σεπτεμβρίου 23.—Μόλις ἐξύπνησα. Κοιμήθηκα ὅλη τὴν νύκτα
ἡσυχα και βαθεῖα, γιὰτὶ ἦμουν πολὺ κουρασμένος. Σήμερα αἱ ἰδέες
μου ξεκαθάρισαν και τὸ πνεῦμα μου ἡσύχασε. Χθές, ἐπίστεψα γιὰ
μὴ στιγμὴ σ' ὅσα τερατώδη πρᾶγματα μοῦ εἶπεν ὁ Βάν ἔλειπε.
Σήμερα τὰ θεωρῶ ὅλα ἐξοφρενισμοὺς. Εἶναι ἀδύνατον νὰ χῇ ἄλλο.
Κάποια λογικὴ και φυσικωτάτη ἐξηγήσις θὰ ὑπάρχῃ γιὰ ὅλα αὐτὰ
τὰ πρᾶγματα. Εἰμαι βέβαιος πῶς στὸ τέλος, θὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀλή-
θεια. Τὸ μόνον περιεργον εἶναι πῶς ὁ σοφὸς καθηγητῆς Βάν ἔλειπε
πιστεύει σὲ τέτοιους τερατωδίες. Μήπως ἐπαθὺν αἱ φρένες του;
Θὰ ἦταν τρομερό!

Σήμερα δὲν ἔχω τίποτε νὰ γράψω. Ἐκτός ἂν ἐνσκήψῃ ἔσφα
ὁ Βάν ἔλειπε. Εἰς τί νὰ ἀσχολήθῃκα ἀγαγε χθές τὴν νύκτα. Τὶ
ἀλλόλοτος ποῦνιτε τελευταία!...

Σεπτεμβρίου 29.—Ὁ Βάν ἔλειπε μ' ἐκάλεσε σήμερα ἐσπε-
σμένως στὸ ξενοδοχεῖο του. Ἐπῆγα χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν και βρήκα
ἐκεῖ τὸν Ἀρθούρο και τὸν φίλο μας Κουίνου Μόρρις. Εἶχ' ἔλθει
στὸ λουνδίνον κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Βάν ἔλειπε, και τοῦ ἔσφιξα
μ' ἀγάπην τὸ χερί.

Ὁ Βάν ἔλειπε ἦταν ἐπίσης παρὼν κι' ἐφάνετο πολὺ λυπημένος
και νευρικός. Οἱ δύο μου φίλοι ἀγνοοῦσαν τὸν λόγον τῆς προσκλή-
σεως των, ὅπως κι' ἐγώ.

Ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν ὁ Βάν ἔλειπε μᾶς εἶπε μὲ φωνὴν σοβαρὰν:
— Σὲ, ἐκάλεσα ἐδῶ νὰ σὰς ἀποκαλύψω κάποιον μυστικὸν ποὺ δὲν
δικαιούμαι νὰ τὸ κατέχω πλέον μόνον ἐγώ. Ὅτι θὰ σὰς πῶ ὅμως
εἶναι πολὺ τερατώδες, εἶναι ἀφαντάσιος παράδοξον. Ὑποσχέθητε,
φίλοι μου, ὅτι δὲν θὰ ἀμφιβάλετε γιὰ τὰ λόγια μου. Ὑποσχέθητε
νὰ φανήτε νύχθαιμοι μέχρι τέλους.

Ἐλαβε τὸν λόγον ὁ Κουίνου Μόρρις.

— Κύριε καθηγητά, εἶπε, ποτὲ δὲν ἀμφιβάλαμε στὰ λόγια σας
και ποτὲ δὲν ἐφάνηκα ἐπιφυλακτικὸν ἀπέναντί σας. Μιλήστε μας
καθάραι κι' ἐλεύθερα. Θὰ σὰς ἀκούσωμεν μὲ προσοχὴν και θὰ σεβα-
σθώμε διὰ δῆποτε κι' ἂν μᾶς πῇτε κι' ὅσο παράδοξο κι' ἂν εἴη.

Ὁ Βάν ἔλειπε ἔμεινεν ἀπολύτως εὐχαραστημένος ἀπὸ τὰ λόγια
τοῦ Μόρρις κι' ἔσφιξε μὲ ἀγάπην τὸ χερί του.

Ὁ Ἀρθούρος, ὁ ὁποῖος σιωποῦσε μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς,
εἶπεν εἰς τὸν καθηγητὴν:

— Καθηγητά Βάν ἔλειπε, δὲν συνήθισα νὰ ἐνεργῶ στὰ τυφλά.
Τὶ πρόκειται νὰ μᾶς εἰπῇτε και γιὰ ποῖον λόγον σὰς χρειάζεται ἡ
συνοδομή μας; Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὰς ὑποσχεθῶ τίποτε ἂν δὲν
μάρω περὶ τίνος πρόκειται. Πρέπει πρὸ παντός νὰ μὴ θίγεται ἡ
τιμὴ μου ὡς ἀνθρώπου, και ἡ πίστις μου ὡς χριστιανοῦ, γιὰ νὰ
σὰς δώσω τὸ λόγο μου, ὅτι εἰμαι μὲ τὸ μέρος σας. Ἐξηγήθητε,
λοιπόν, προηγουμένως. Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται πολὺ σκοτεινά και
ἀκατάληκτα.

Ὁ Βάν ἔλειπε δὲν δυσχεραίσθη γιὰ τὰ λόγια τοῦ Ἀρθούρου.
Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ νέος εἶχε μερικὰς ἐπιφυλάξεις ἀπέναντί αὐτοῦ
σχετικὰς μὲ τὰς ἐνεργείας του κατὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς λουκίας και
ὅταν ἡ νέα ἐμφυροσσοῦσε.

— Κύριε Γόλδαμιν, τοῦ εἶπε, πρὸς τὸ πρὸν δὲ σὰς ζητῶ παρὰ
τοῦτο: νὰ μὴ μὲ καταδικάσετε στὴ συνέλθει, σας πρὶν σκεφθῇτε
προηγουμένως καλὰ, γιὰ ὅτι σὰς πῶ, γιὰ δι' ἐπὶ τῶν νὰ πρᾶξω.

— Ἔστω, συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος. Καὶ τώρα, ἀφοῦ σὰς
ἐδῶκαμε τὸν λόγον μας, ἐξηγήθητε, περὶ τίνος πρόκειται!

— Ἐπιθύμω, εἶπεν τότε ὁ Βάν ἔλειπε, νὰ ἔλθετε ἀπόψε μαζί
μου και νὰ εἰσελθώμεν κοινὰ στὸ νεκροταφεῖον τοῦ Ἀμοιέδ.

Ὁ Ἀρθούρος ἀκούσας τὴν πρότασιν αὐτὴν ἐχλώμισε.

— Ἐκεῖ ποὺ εἶναι θαμμένη ἡ ἀτυχὴς λουκία; ρώτησε.

— Ναί, φίλε μου.

— Καὶ γιὰτὶ πρέπει νὰ πάμε ἐκεῖ;

— Ὑπάρχει λόγος σοβαρὸς κ. Γόλδαμιν, πολὺ σοβαρὸς μάλιστα.

— Σὲς ἐρωτᾷ, τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ;

— Ἔστω, δὲ σὰς τὸ πῶ. Θὰ εἰσελθώμεν στὸ νεκροτάφιον τῆς οἰ-
κογενείας Οἰνέστερα.

ρος, σηκωθείς εκ νέου επάνω, θέλω να είμαι υπομονητικός και ψυχομακρός, αλλά δεν μπορώ. Αυτό που ζητάτε λέγεται βεβήλωσις!...

Ο θυμὸς τὸν ἐπύνησε καὶ εἶχε γίνῃ φρικτὰ ὄχρος.
Ο Βάν Ἐλοιγγ τὸν ἐκύτταξε μὲ καλωσύνην, τέλος δὲ τοῦ εἶπε:
— Ἄν μποροῦσα νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν πόνον αὐτόν, φτωχέ μου φίλε, θὰ τὸ ἐκάμνα χωρὶς νὰ σὲ ἀνησυγῶ καθόλου, μάρτυς μου ὁ Θεός. Εἶναι ἀνάγκη ἐν τούτοις νὰ υποστώμεν τὸ μαρτύριον αὐτό.
Ἄν δὲν γίνῃ ὅτι σὰς λέγω θὰ ὑποφέρῃ ἀργότερα πολὺ ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἀγαποῦσατε.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρθούρου εἶχε γίνῃ λευκὸν ἀπὸ τὴν ὀργήν.
— Νὰ εἰσθε προσεκτικός, κύριε! ἐκραύαζε.
— Καὶ ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ ἀκούσετε μέχρι τέλους, εἶπε μὲ ἡσυχίαν φωνῇ ὁ Βάν Ἐλοιγγ. Ἀκούστε μὲ πρῶτον. Ἀφήστε μὲ νὰ ἐξηγηθῶ.

Ο κ. Καθηγητὴς ἔχει δίκιο, εἶπεν ὁ Κουίνου Μόρρις.
Ο Ἀρθούρος ἐκάθησε χωρὶς νὰ πῇ λέξιν. Ο Βάν Ἐλοιγγ συνεχίζον ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτόν.
— Εἰσθε βέβαιος ὅτι ἡ ἀτυχὴς Λουκία ἀπέθανε; τὸν ρώτησε.
Ο Ἀρθούρος ἐτινάχθη ἐπάνω κατὰπληκτος.
— Πρὸς Θεοῦ! ἐφώναξε. Τί ἐννοεῖτε; Μήπως ἐγὶνε λάθος;

Μήπως ἐτάφη ζωντανή;
Ο Βάν Ἐλοιγγ κούνησε μὲ λύπη τὸ κεφάλι του.
— Ὀχι, εἶπε, δὲν ἐτάφη ζωντανή.
— Δὲν ἐτάφη ζωντανή; Μὰ μοῦ εἶπατε πὼς δὲν εἶχε πεθάνει;
— Σὺς τὸ εἶπα, ναί, Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν ἐννοοῦσα πὼς δὲν ἀπέθανε. Ἦθελα νὰ χαρακτηρίσω μὴ ἀλλή κατὰστασι, ἀλλοκοτὴ πολὺ πρὸς σπάνια παρορραζέται.

Ο Ἀρθούρος δὲν ἐννοοῦσε πλέον τίποτε.
Ὑποπτεύετε τὸν καθηγητὴν καὶ ἦτο ἐπικινδύνως ἐξαρτησμένος.
Ἐρριχνε πρὸς τὸν Βάν Ἐλοιγγ βλέμμα ὀργῆς λυσσοδύου.

Συχνὰ ἐστῆριζε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας του καὶ ἐψιφύριζε μὲ ἀπελπισίαν!
— Εἶνε τρομερόν! Τρομερόν!
Ο καθηγητὴς ἀντελαμβάνοντο τὴν ἀπελπισίαν τοῦ νέου καὶ τὸν ἐλυπεῖτο. Πρὸς στιγμὴν ἐρριχνε τὰ βλέμματά του πρὸς ἐμένα σὰν νὰ μοῦ ἐξηκούσε τὰ συνηγορήσια ὑπὲρ αὐτοῦ, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ὁμιλίαν του.

Ἄν καὶ εἶχα ἀμφιβολίας περὶ τῶν ὧσων ἔλεγε τὸ ἔκκαμα εὐχαρίστως. Ἐπληρώσατε τὸν Ἀρθούρον καὶ τοῦ εἶπα μὲ καλωσύνην.
— Φίλε μου, ἂς ἀκούσωμεν τὸν κ. Ἐλοιγγ μέχρι τέλους. Ἀς μάθουμε πὺ θέλει νὰ καταλήξῃ.

Ο Ἀρθούρος ἐκίνησε ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε. Ἐντούτοις ἐφάνη ἡσυχασμένος καὶ διατεθειμένος νὰ ἀκούσῃ τὸν καθηγητὴν μέχρι τέλους.
— Λέγετε κ. Καθηγητὰ, εἶπα ἐγὼ. Ἐξηγήθητε. Κανείς δὲν θὰ σὰς διακόψῃ πλέον.

Ο Βάν Ἐλοιγγ συνέχισε πράγματι. Προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ εἰς ὅλους μας καὶ ἰδιαιτέρως στὸν Ἀρθούρον πὼς ἡ Λουκία ἦτο ζώνικος.
— Ζώνικος! Ἐψιφύριζεν ὁ δυστυχὴς νέος. Δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Θὰ ἐννοήσω, φίλε μου, εἶπεν ὁ Βάν Ἐλοιγγ, διὰ τὸν ὅτι ὁμιλήσω πλέον ἐκτενῶς περὶ τῆς καταστάσεως τῆς αὐτῆς. Θὰ ἐννοήσετε τὰ πάντα καὶ θὰ πιστέψετε στοὺς λόγους μου. Ναὶ θὰ πιστέψετε καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε. Κόμνω ὅτι κάμνω μόνον καὶ μόνον γιὰ τὸ ὀρθίσθηκα στὴν ἀτυχὴ μνηστήν σας σὰς ὅταν ἀπέθνησκε. Ἐνθυμεῖσθε τί μοῦ ἐξήγησε τότε καὶ τί τῆς ὑποσχέθηκα; Εὐρίσκαω φυσικῶς τοὺς διαταγμούς σας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν θάχυντ' ἡλικίας φῶς στὸ μυστήριον πὺ σὰς περιβάλλει...

— Πῶς; Πέστε μου πὼς θὰ γίνῃ αὐτό; φώναξε ὁ Ἀρθούρος.
— Πρέπει νὰ ρθῇτε ὅλοι σας μαζί μου στὸ νεκροταφεῖο.
— Κι' ἂν δεχθῶμε καὶ ἔλθουμε;
— Ἄν ἔλθετε θὰ δῆτε μὲ τὰ μάτια σας ἐκεῖνον πὺ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐννοήσετε τώρα, ἐκεῖνον πὺ δὲν θέλατε νὰ πιστέψετε. Θὰ δῆτε τὴν μὴς Λουκίαν νὰ ἐξέρχεται τοῦ τάφου τῆς καὶ νὰ...

— Ἀδύνατον! Εἶναι ἀδύνατον! ἐκραύαζεν ὁ Ἀρθούρος. Εἶνε τερατώδες!
— Θὰ τὴν ἰδῇτε.
Ο Ἀρθούρος ἦτο πλέον ἐξάλλος. Τὸν εἶχε καταλάβει πυρετός, Ζῆλοιον; ἀνέκραξε.

— Ὀχι σὰς εἶπα, ἐτόνιζεν ὁ Βάν Ἐλοιγγ.
— Εἶνε νεκρὰ καὶ ἐξέρχεται τοῦ τάφου τῆς;
— Ναί.
— Καὶ πὺ πηγαίνει; Γιατί τὸ κάμνει αὐτό; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σηκωνοῦναι οἱ νεκροὶ ἀπὸ τοὺς τάφους τὸν καὶ νὰ περιπατοῦν; Γιατί βεβαίως τεράτωνα ἀδύνατα, ἀνίπαρτα, τερατώδη; Γιατί θέλετε νὰ μὰς πείσετε γιὰ πράγματα πὺ δὲν τὰ εἶδατε;

— Καὶ ἂν τὰ εἶδα;
— Εἶδατε τὴν Λουκίαν νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ κενοτάφειον τῆς; Νὰ περιπατῇ. Ἦτο αὐτὴ ἡ ἴδια; Μήπως ἀπατηθῆκατε.
— Μακάρι νὰ εἶχα ἀπατηθῇ. Ἀλλὰ ὄχι. Δὲν ἐγελίσθηκα. Τὸ ἐπεριμένα αὐτὸ καὶ συνέβη ὅπως τὸ ὑπέτατα.

— Τὸ ἐπεριμένετε; Τὸ ἐγνωρίζετε;
— Ναί...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΘΕΣΕΙΣ, ΤΡΟΠΟΙ, ΦΡΑΣΕΙΣ

Τοῦ Ναπολέοντος Λαπαθιώτη

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΝΕΡΩΝ...

Ἦμουν σκυμμένος στὴν καλὰ λιμνούλα, κ' ἐβλεπα τὰ παιχνίδια τῶν νερῶν: δὲν ξέρω ἂν ἦσαν τὰ παιχνίδια τῶν νερῶν—ἢ ἂν ἦσαν τὰ παιχνίδια τῆς ψυχῆς μου,—ὅμως δὲν παρόλας καθόλου... Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ φοβοῦ βραδιοῦ, πὺ ὅλα τὰ παῖρ' ἡ σκιά κ' ἀμφιβολία.

Καὶ τότε, μέσ' στὸ διαρκὲς ἀδιόρατο τρομερὸν αἶμα, εἶδα νὰ πηγοῦν ξαφνικά, σὲ μὴ στιγμὴν ἀπρόοπτης γαλήνης, ὅλες ἐκεῖνες οἱ καθόριστες γραμμὲς—καὶ ξαφνικά, νὰ πλάθουν τὴ μορφὴ μου! Καὶ τρώμαξα...

Ὑπῆρχε τίποτα παράξενο σ' αὐτό;
Καὶ ὅμως...
Γιατί δὲν ἦσαν ἀκριβῶς, ἡ σκιά μου, ἡ σκηνεῖσθιμένη μου μορφή, αὐτὴ πὺ βλέπονταν καὶ πὺ ξέφουν ὅλοι: ἦμουν ἐγὼ, ὁ ἀληθινὸς ἐγὼ! Κανείς δὲν τὸ φαντάζεται, πόσο ἦμουν ἐγὼ...

Κι' ἀγάπησα ξανά τὸν ἐαυτό μου, εἶπε φευγαλέον κ' ἀποσπαστικό, μὲ τίς χίλιες διὸ του διακυμάνσεις, μὲ τίς ἐναλλαγὰς καὶ τὰ γυρίσματα, τ' ἀμορφοῦ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς μου εἶδωλο, μὲ τίς αἰσθητικές μεταμορφώσεις.

Δὲν ξέρω τί εἶχε δοκιμάσει ὁ Νάροισος, κ' ἂν εἶχαν ἴσως γεννηθῇ παρόμοιοι στοχασμοὶ μέσ' στὸ χιμαρικὸ του τὸ μυαλό... μαρτυρεῖται καὶ ἐκεῖνος νὰ εἶχε βρῇ τὸν ἐαυτόν του, τὴν ὥρα πὺ σκεδόν δὲν τὸν περιέμενε...

Ἔτσι, στὸ βάθος κάθε πράγματος, ὅπως ὁ ἐαυτός μας—ὁ ἀληθινός, ὁ αἰώνιος ἐαυτός μας καὶ ἴσως, στὴν ἀκρὴ τῆς παρουσίας ζωῆς, σὺ κλεισίμο τοῦ κύκλου ἀκριβῶς, νὰ μὴ παρῶμεν οὐκ ἀπὸ τῶν πρῶτων, μέσ' στὴν καθολικὴν τοῦ ὅλου—ὅπου τὸν παραδόξως τόσο ἀνεχρ., καὶ καὶ φυσικά—τόσον καιρὸ.

ΠΑΘΟΣ

Εἶνε στιγμὲς, μέσ' στὴν ἀκμή τοῦ πάθος, πὺ δὲ σ' ἀναγνωρίζω—σὲ βεβαίως.

Τὰ μάτια σου, τ' ἀγαπημένα μάτια, παίρνουν δὲν ξέρω, καὶ ἂν τίς μύστες, καὶ καὶ αὐτὴς τίς μεγάλες πυρκαϊές... Ὑπάρχει κάποιο ἡρώς, μέσ' τίς φλέβες σου, καὶ τὸ κορμὶ σου πάλαι καὶ τρέμει, πάλαι καὶ τρέμει, σὰ χορδὴ...

Καὶ περμιμένοι νὰ κοπῶσι τὴν κενὴν, καὶ κοιμηθεῖ ἡ χαρὰ, νὰ γαληνέψῃ, καὶ μὲ τὰ μὲτα πάλαι ἀσφαίριμα, νὰ μοῦ πῆς σὺ τὸ σ' ἀγαπῶ.

Γιατί καὶ γὰρ, σ' τὸ λέω, δὲ σ' ἀγαπῶ, πρὸς μακρὰ, σὰν ὄνειρο, σὰ σκιά—μέσ' στὴν αἰσθητικὴν μελαγχολία...

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Εἶνε κάποιο κάστρο μέσ' στὴν ἐρημικότητα πὺ δὲν κάθεται κανένας. Εἶνε κλειστὸ καὶ μόνον μέσ' στὴν ἐρημικότητα.

Καὶ βέβαια, μὴ φορὰ, πὼς ἦταν ἀνθρωποὶ, ἀνθρωποὶ πλῆθος πὺ τὸ κατοικοῦσαν μὰ τώρα εἶνε μόνον μέσ' στὴν ἐρημικότητα. Οἱ σάλες του εἶχαν ἄλλοτε ἰσομενές, ἀπάνταστες γιορτές καὶ πλετές, μοναδικές, ἀσύγκριτες λαμπρότητες! Αὐτὰ ὅμως, τώρα πῶς εἶνε καιρός...

Τώρα εἶνε μόνον, μόνον μέσ' τὴν ἐρημικότητα... Οἱ ἱππότες κ' οἱ ξανθοὶ οἱ πυργωδέσποινες, ἀπὸ καιρὸ εἰσετάσσονται μέσ' στίς χίλιες τόσες κάμαρές του, μέσ' στίς σπῆς καὶ μέσ' τοὺς διαδρόμους, τώρα δὲ σαλεύει μὴτε σκιά.

Ἦ αἰσιπὴ εἶνε τώρα πυργωδέσποινα—τὸ φεγγάρι, ὁ μοναχὸς τῆς πόλης, ὁ μοναχὸς τῆς ἐραστῆς, πὺ μταινοβογαίνει ἀπὸ τὴν χαρὰν...

Κι' ὁ ἥλιος;— θὰ ρωτήσῃ ἴσως κανένας. Τὸ κάστρο αὐτὸ δὲν φαίνεται στὸν ἥλιο: δὲ βγαίνει παρὰ μόνον ὅταν νυχθάνει— καὶ χάνεται καὶ πάλι τὴν αὐγὴν. Κανένας δὲν τὸ βλέπει, δὲν τὸ ξέρει. Εἶνε καιρός πὺ δὲν εἶπαχε πῶς.

Ὡ ποῦς, ὦ ποῦς; θὰ ρθῇ νὰ κατοικήσῃ, τὸ στοιχειωμένο στρο τῆς ψυχῆς μου;—

Ναπολέοντος Λαπαθιώτη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

Πότε καὶ πὺ ἰδρύθησαν.— Ἡ ἐκδόσις τοῦ πρώτου Ἑλληνικοῦ βιβλίου.— Διωγμοὶ καὶ περιπέτειαι Ἑλλήνων τυπογράφων.— Τὸ τυπογραφεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.— Ἐπὶ Καποδιστρίου κ.λπ. κ.λπ.

Τὸ πρῶτον βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη ἑλληνιστί, ὑπὸ Ἑλλήνων, εἶνε ἡ «Γραμματικὴ» τοῦ Βυζαντινοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως, ὅστις ἀπέθανε στὴν ἀνατολήν τῆς Σικελίας, ὅπου καὶ συνέταξε τὴν ἀνατολήν τῆς «Γραμματικῆς» του. Ἡ «Γραμματικὴ» αὕτη τοῦ Λασκάρεως ἐτυπώθη εἰς τὰ Μεδιόλανα κατὰ τὸ 1476 ἐπιστολὰ καὶ διορθώσι τοῦ λογίου Δημητρίου, ἐκ Κρήτης. Ἡ ἐκδόσις αὕτη εἶνε σπανία καὶ μεγάλης ἀξίας. Ἀντίτυπον, πληρὸν καὶ ἐν καλῇ καταστάσει, τιμᾶται, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ περὶ τῶν βιβλίων βιβλιογράφου Βρυένε, 10.000 καὶ 12.000!...

Ἐξ ἄλλου, πρῶτος τυπογράφος Ἑλλήνων ἀνεκράνη ὁ Ἀλέξανδρος Γεωργίου ἐκ Χανίων τῆς Κρήτης, ὅστις ἐδιδάχθη τὴν τυπογραφικὴν τέχνην στὴν Βενετία, ὅπου καὶ ἐτύπωσε τὸ «Ψαλτήριον» τοῦ Δαυὶδ, κατὰ τὸ 1486. Ἡ ἐκδόσις αὕτη εἶνε ἐπίσης δυσεύρετη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ μνημονευθέντος βιβλιογράφου Βρυένε.

Ἐπειτα Ἑλλήνων τυπογράφος ἀνεκράνη ὁ ἐκ Κρήτης Ζαχαρίας Καλλέργης, ὅστις κατὰ πρῶτον ἐσύστησεν τὸ τυπογραφεῖον του στὴν Βενετίαν περὶ τὰ τέλη τῆς 15' ἐκατονταετηρίδος, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ρώμῃ περὶ τὸς ἀρχὰς τῆς 16' ἐκατονταετηρίδος.

Ἐπειτα Ἑλλήνων τυπογράφος ὑπῆρξεν, ἐπίσης ἐν Βενετίᾳ, ὁ ἐκ ἐκείνης Νικόλαος Σοφιάνης, περὶ τὰ μέσα τῆς 16' ἐκατονταετηρίδος.

Ἐπειτα Ἑλλήνων τυπογράφος ὑπῆρξεν ὁ ἐκ Παλαιῶν Πατρῶν Ἀνδρέας Κουναδός, λόγιος ἀνὴρ, ἡμέτερος περὶ τὰ μέσα τῆς 16' ἐκατονταετηρίδος. Ο Κουναδὸς ἐξέδωκε ἰδίαις δαπάναις διάφορα ἐκκλησιαστικὰ βιβλία.

Ἐπειτα Ἑλλήνων τυπογράφος ἐκρημάτισεν ὁ ἱερομόναχος Νικόλαος Μεταξάς, Κεφαλληνός, ὅστις, κατὰ διαταγὴν τοῦ περιωνόμου Οικουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίλλου Λουκάρεως, ἐσύστησε κρυφίως ἐν τῇ Πατριαρχίᾳ Κωνσταντινουπόλεως, τυπογραφεῖον ἀγροστὸν ἐν Λοδίῳ. Ἡ μετακόμισις τοῦ τυπογραφείου αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐγένετο κατὰ τὸ 1627. Διήρκεσε δὲ τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ ὀλίγον καιρὸν, διότι αἱ Ὀθωμανικαὶ Ἀρχαί, παρασυρθεῖσαι ὑπὸ τῶν Ἰσπανίων, συνέστησαν τὸ πιστοῦν καὶ ἐρριχνον τὰ στοιχεῖα εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ τυπογράφος μάλιστα Νικόλαος μὴς καταφύγει νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς.

Περὶ τὸς ἀρχὰς τῆς 17' ἐκατονταετηρίδος συνέστησαν ἑλληνικὰ τυπογραφεῖα τὸ ἴδιον καὶ τὸ Βουκουρεστίνον οἱ φιλέλληνες ἡμεῖς τῆς Μολδοβλαχίας.

Μετὰ τὸν πρῶτον Ἑλλήνων τυπογράφον συγκαταλέγεται καὶ ὁ λόγιος ἱερομόναχος Ἀνθίμος ὁ ἐξ Ἰβηρίας, ὅστις συνέστησε τὸ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθὲν τυπογραφεῖον εἰς τὴν μονὴν τοῦ Συναγόρου ἐν Βουκουρεστίνῳ. Ὅτε δὲ τὸ 1795 ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος Ρουμίου, μὴ θέλων ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ προσφίλους του πιστοῦ, τὸ μετέφερε εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἐπισκοπῆς του. Ἀργότερον δὲ ὅταν ἀνηγορεύθη Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας καὶ ἐκινήθη εἰς Βουκουρεστίνον, μετέφερε πάλιν μαζί του καὶ τὸ ἀγαπητὸ του πιστοῦ.

Εἰς τὸ πιστοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἀνθίμου ἐτυπώθησαν 30 ἐκκλησιαστικὰ βιβλία καὶ 3 φιλολογικά.

Ὁ δεύτερος Ἑλλήνων τυπογράφος ὑπῆρξεν ὁ περιώνυμος Νικόλαος Γλαυκὸς ὁ ἐξ Ἰωννίνων. Ὁ Γλαυκὸς, ἐπιθυμῶν νὰ ὀφελῇ τὴν πατρίδα, μετῆλθον εἰς Βενετίαν, ὅπου κατὰ τὸ 1671 ἐσύστησε τὸ τυπογραφεῖον του, τὸ ὁποῖον διετηρήθη μέχρι τοῦ 1832 καὶ ἐκ τοῦ ἰαίου ἐξεδόθησαν πλείστα ἑλληνικὰ βιβλία.

Ἐπειτα τυπογράφος Ἑλλήνων Νικόλαος Σάρος ἐξ Ἰωννίνων, ὅστις μεταβὰς εἰς Βενετίαν περὶ τὰ τέλη τῆς 17' ἐκατονταετηρίδος ἔχον ἐμπόριον ἐσύστησε μετὰ ταῦτα ἐκεῖ τυπογραφεῖον, τὸ ὁποῖον διετηρήθη μέχρι τοῦ θανάτου (1778).

Καὶ ἐν Μοσχόπολει, πόλιν τῆς Μακεδονίας, ἐσύστηθη κατὰ τὸ 1744 τυπογραφεῖον παρὰ τοῦ ἱερομονάχου Γρηγορίου Κωνσταντινίου, ὅστις μετὰ τῶν Ἑλλήνων εἶνε ὁ δέκατος τυπογράφος. Τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ δὲν διετηρήθη παρὰ 20 ἔτη, ἐνεκα τῆς ἐπελάσεως καταδρομῆς ἐκ μερὸς τῶν Ὀθωμανικῶν ἀρχόντων.

Ἐνδεκάτος Ἑλλήνων τυπογράφος ὑπῆρξεν ὁ ἐξ Ἰωννίνων Δημήτριος Θεοδοπίου, συστάς ἐν Βενετίᾳ τὸ 1762 ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον, τὸ ὁποῖον διετηρήθη μέχρι τῆς ὁπορώσεως τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πανου, συμβάσης κατὰ τὸς ἀρχὰς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Περὶ τὰ τέλη τῆς 18' ἐκατονταετηρίδος (τὸ 1792), δοθείσης ἐκ τοῦ αυτοκράτορος τῆς Γερμανίας Ἰωσήφ τοῦ Β' τῆς ἀδείας νὰ τυπώνται ἐλευθέρως εἰς τὴν αὐ-

τοκρατορίαν του διάφορα γλωσσῶν βιβλία ὑπὸ ἐκδότων, πάσης ἐθνικότητος, ἐσύστησεν ἐν Βιέννῃ ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον ὁ ἐκ Ζακύνθου Γεώργιος Βενδότης.

Κατὰ τὸ 1794 οἱ Θεσσαλοὶ ἀδελφοὶ Μαρξίδαι Πούλαιο ἱδρύσαν ἐν Βιέννῃ ἑτερον Ἑλληνικὸν τυπογραφεῖον, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐκλείσθη κατόπιν διαταγῆς τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως. Οἱ ἰδιοκτῆται δὲ αὐτοῦ ἐξωρίσθησαν ἐκ τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς Αὐστρίας. Τὰ αἴτια τῆς αὐτῆς ταύτης διαταγῆς ἦτον ἡ κρυφία ἐκτύπωσις εἰς τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ τῶν ἐπαναστατικῶν προκηρύξεων καὶ τῶν πατριωτικῶν ἀσμάτων Ρήγα τοῦ Φερραίου. Τὸ τυπογραφεῖον τῶν Πούλων εἶνε κατὰ χρονολογικὴν τάξιν τὸ 18ον.

Πεσοῦσις ἐν Ἑπτανήσῳ τῆς Ἑνετικῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἐγκαθιδρυθείσης κατὰ τὸ 1800 τῆς Ἑπτανήσιας δημοκρατίας ἐσύστηθ' αὐτοῖς Ἑλληνοῖταλικὴ τυπογραφία, ἐπανομασθείσα, «Τυπογραφεῖον τῆς Κυβερνήσεως» ἐπειδὴ ὀφείλε νὰ τυπώῃ καὶ δα αὐτὴ ἴδμεν φύλλα, τεύχη καὶ βιβλία. Διευθυντὴς τοῦ τυπογραφείου αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ ἐκ τῆς Πελοποννήσου Διονύσιος Σαραντόπουλος, ὅστις, μετὰ τῶν Ἑλλήνων τυπογράφων, εἶναι ὁ 14ος.

Κατὰ τὸ 1809, ὅτε κατέλαβον οἱ Ἀγγλοὶ τὰς νήσους Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Ἰθάκην καὶ Κύθηρα, ἐσύστησαν ἐν Ζακύνθῳ καὶ τυπογραφεῖον Ἰταλο-γαλλικὸν πρὸς ἐκτύπωσιν ἐφημερίδος καὶ πράξεων τῶν τοπικῶν ἀρχῶν. Τὸ τυπογραφεῖον αὐτὸ συνεγενήθη ἀργότερον μετὰ τοῦ ἐν Κερκύρᾳ δημοσίου τυπογραφείου, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Πλ. Πετρίδου, 18ου Ἑλλήνων τυπογράφου.

Ἐκράγιστος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1821, οἱ Ἕλληνες ἐσύστησαν εἰς Κόρινθον μικρὸν τυπογραφεῖον τὸ ὁποῖον ἀργότερον κατεστράφη. Μετὰ ταῦτα συνεστήθη τυπογραφεῖον εἰς Ὑδραν, ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Κίππε με χαρακτῆρας Ἑλληνικοῦ καὶ Λατινικοῦ. Ἰδρύθησαν ἐπίσης τυπογραφεῖα εἰς Ἀθήνας, Μεσολόγγιον καὶ Ναύπλιον. Ἡ τυπογραφία μὲν τοῦ Μεσολογγίου διεθυνομένη ὑπὸ τοῦ φιλέλληνα Γερμανοῦ Μάιερ, ἐκδότου τῶν «Χρονικῶν» ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἐρεπτα τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν διεσπορήθη καὶ κατεστράφη, κυριευθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Καποδιστρίου ὑπῆρχον ἐν Ἑλλάδι τρία τυπογραφεῖα. Ἐνα ἐξ αὐτῶν εὐρίσκατο εἰς Ἀττικὴν, τὸ τῆς Κυβερνήσεως, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξεδότο καὶ ἡ Ἑνική Ἐφημερίς. Ἐπὶ Κυβερνήτου μὴ ἐπιτερομένης τῆς ἐλευθεροτυπίας, μόνον διδασκὰ τετρα τυπογραφία ὑπῆρχον εἰς Ναύπλιον, ἔδραν τῆς Κυβερνήσεως τὸ μὲν ἑνὰ τῆς ἐκείνης Κωνσ. Τόμπρα, Κυδωνιεύς, Ἰωάν. Σιμωνίου, καὶ Γ. Α. Μεταξάδου, ἐκ Μακεδονίας, τὸ δὲ ἕτερον τοῦ Ἑμμανουὴλ Ἀντωνιάδου τοῦ Κορυθίου. Περὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1831 τὸ τυπογραφεῖον τοῦ Ἑμμ. Ἀντωνιάδου, μετεκομίσθη εἰς Ὑδραν ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ ἀντικειμενόμενοι τὸν Κυβερνήτην, δι' αὐτοῦ δὲ ἐξετυπώθησαν οἱ καυστικότεροι ἐναντίον τοῦ Ἀλβανίου.

Ο Παπαδόπουλος

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ «Θεία Δίκη»

«Θείαν δίκην» ἢ «θεῖαν ἀποδείξιν» ἐκάλουν κατὰ τὸν μεσαιῶνα τὴν μὴ ἐνέγκειαν τοῦ πρὸς τῆς λόγης, τοῦ πελάκεως ἐπὶ ἀδίκων κατηγορουμένων. Θελόντες δηλαδὴ νὰ ἐξακριβώσουν ἂν ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἐνοχὸς ἢ ἀθὼς τὸν ἐθέταν ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Καὶ ἂν δὲν ἐκαίετο ἐθελούτως ἀθὼς, ἂν δὲ τὸναντίον ἐνοχὸς. Ὑπάρχουν σχετικῶς πλείστα ἀνέκδοτα ἀποδεικνύοντα τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἀδίκων κατηγορουμένων ἀθῶν. Καὶ ἔδωκε μὲν αἱ ἐπὶ μοιχεῖα κατηγορηθεῖσαι Κονεγόνα ἀδελφὴ τοῦ αυτοκράτορος Ἐρρίκου καὶ Ἑμμά, τῆς Ἀγγλίας Βασίλισσα ὑπεστήριξαν ἀφ' ὁποῦ τὴν ἀδελφὴν αὐτ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ.

Τοῦ ἱππότη τοῦ Μερὲ πρὸς τὴν κυρία νεὲ Ντέϋγκ
Ἀπὸ τότε ποὺ ἐφύγατε τίποτε σὸν κόσμο δὲν με διασκεδάζει.
Πλήττω μέχρι θανάτου καὶ ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη πικρία καὶ
μεταμέλεια. Γιατί σὰς ἀφῆσα νὰ φύγετε ;
Δὲν εἶχα παρὰ νὰ εἰπῶ μιά λέξι γιὰ νὰ σὰς κρατήσω κοντά μου,
σφιχτοδεμένη στὴν ἀγάπη μου.

Αὐτὴ τὴ λέξι δὲν τὴν ἐπρόφερα ! Γιατί ; Ἦταν μικροφιλοτιμία,
ὕπερη φανεία, δειλία ἢ ὀδύνη ; Ὅταν ἐφύγατε τότε μονάχα
κατάλαβα σὸν βάθος τῆς καρδιάς μου τί λάθος ἔκανα !

Λάθος ποὺ ἴσως με ἀπομακρύνῃ γιὰ πάντα ἀπὸ σὰς.
Ἀπὸ σὰς, ποὺ περιμένετε μιά παράκλησι, μιά λέξι μόνο, γιὰ νὰ
μείνετε κοντά μου, γιὰ πάντα δική μου, ἀγαπημένη μου !

...Σὰς ἱκετεύω νὰ με δικαιολογήσετε, νὰ με συγχωρήσετε ! Δὲν
ἤξευρα τί ἔκανα.

Τώρα μόνο ξέρω...
Πρὸς Θεοῦ ἔλπετε γρήγορα κοντά μου νὰ με σώσετε ἀπὸ τὴν
κλῆσι καὶ τῆς τύφεις ποὺ δηλητηριάζουν τὴν ζωὴ μου !

Δικός σας
Ραούλ.

Τοῦ Ρουσόφ πρὸς τὴν Βαλεντίνα

Μεσάνυχτα ! Καὶ δὲν ἔχω κοιμηθῇ ἀκόμη. Πῶς νὰ κοιμηθῶ ;
Πῶς νὰ λομολογήσω τὴ σημερινὴ ἡμέρα ; Ὅτ' εἴναι θυμῶν πάντα
τὴν ἡμέρα αὐτὴ. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω, ἀγαπῇ μου, ὅλες τὶς
σκέψεις μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ ὑπέροχες, μεθυστικὰς
ἐντυπώσεις. Αἰσθάνομαι ὅτι ἡ ὑπαρξίς μου φωτίζεται ἀπὸ τὴν ἀνά-
μνησιν τῆς θεοσέπειας ὥρας ποὺ ἤμουν σιμά σας. Μοῦ ἐχαίριστε
στιμὲς υπερτάτης εὐτυχίας.

Υπάρχουν στὴ ζωὴ μας ἡμέρες γεμάτες ἀπὸ ἀπροσδόκητες καὶ
ἀσάφιστες ἐντυπώσεις. Τὸ θέλητρό τοῦς μπαίνει βαθειά μέσα στὴν
καρδιά καὶ μὰς χαρίζει τὴ χαρὰ τῆς ἀναμνήσεως σ' ὅλην τὴν ζωὴν.
Τότε ὁ κόσμος πέρνει γιὰ μὰς μιά ἰδιαίτερη σημασία καὶ μιά και-
νούργια ἀξία. Βλέπουμε νέους ὁρίζοντας καὶ ἀνακαλύπτουμε κρυφὰς
ὠμορφίαις ἐκεῖ, ποὺ δὲν ἐβλέπαμε τίποτε προηγουμένως. Σήμερα ἔ-
ζησα μιά ἀπὸ αὐτὰς τῆς μέρες ποὺ σβύνουν ὅλο τὸ παρελθὸν καὶ
σημαίνουν τὴν ἀρχὴ τοῦ μέλλοντος, ἐνὸς μέλλοντος εὐτυχισμένου.
Μέσα σὸ σιωπηλὸν μου σπῆτι ξαναῶν με τὴ φαντασία τῆς θείας
συνιμῆς ποὺ πέρασαν.... Αἰσθάνομαι πὺς γίνομαι καλλίτερος καὶ δυ-
νατώτερος. Εἶμαι ὑπερήφανος... Σαναγεννιέμαι !

Ἀπὸψε εἶμαι ἱκανὸς νὰ ξεκινήσω γιὰ τὴν κατάκτησιν ἐνὸς νέου
κόσμου. Συγχωρήστε με γι' αὐτὰς τῆς τρέλλες ! Μὰ μέρα σὰν τὴ
σημερινὴ δὲν εἶχε ὡς τώρα παρουσιασθῇ σὸ κατόφλι τῆς πόρτας
μου... Ἡ παρουσία σας εἶνε ὅλη φῶς ! Ὅταν σὰς κυττάζω τὰ μά-
τια μου θαμπώνουν ἀπὸ τὴ λάμψιν τῆς ὠμορφίας σας. Αὐτὰ τὰ μά-
τια εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ σὰς κυττάζουν σήμερα ὅλη τὴν ἡμέρα. Ὁ,
τὶ ὑπέροχη εὐτυχία ! Γιατί νὰ μὴ σὰς γνωρίσω πρὶν ἐνωρίς ; Καὶ
πὺς νὰ σὰς ξεχάσω πρὶν ; Πῶς νὰ ξεχάσω τὴν βραδεία ποὺ μ' ἀφι-
στα νὰ περάσω μαζί σας, σὸ σπῆτι σας, τὶς κινήσεις σας ποὺ μοι-
άζουν ! Ἡ κινήσεις μυθολογικῆς βασίλισσας ποὺ ξαναῶν σ' ἕνα ὁ-
νειρο καὶ τὴ μουσικὴ τῆς φωνῆς σας, τῆς γλυκειᾶς σας φωνῆς ; Πόσα
παράμυθα γλυκὰ καὶ ἁρμονικὰ σὰς ἔχει χαρίσει ἡ φύσις !

Εἶσθε μιά βασίλισσα περασμένων χρόνων. Εἰσάγετε στὴ Ρώμην,
πρὸ τῶν αἰώνων εἰς ἕνα ἐργαστήριον τοῦ Λεονάρντο ντὰ Βίντσι...
Ἐρχοσθε ἀπὸ ἀγνωστοὺς τόπους, ἀπὸ τὴν ἠδυσπῆδ' Ἀραβίαν... Καὶ
φρονέτε σὸν κόσμο τὸ δῶρο τῆς θείας ὠμορφίας σας.

Φιλὸ τὰ χέρια μου ποὺ σὰς ἀγγίζαν καὶ εἶμαι δυστυχὴς ποὺ δὲν
μπορῶ νὰ φιλήσω καὶ τὰ μάτια μου ποὺ ἐβλέπαν τὴν ὥρα τὴν
ἐμορφίαν σας. Πηγαίνω σὸν καθρέπτη καὶ κυττάζω βαθειά στὰ μά-
τια μου μήπως εἴπω μέσα ἢ θεῖα εἰκόνα τῆς μορφῆς σας. Ἀνα-
πνέω ἐπάνω μου τὸ ἀρώμα σας !...

Εἰσθε ὁ οὐρανὸς, εἰσθε ὁ παράδεισος, εἰσθε ἡ ζωὴ ! Κάθε παλ-
μὸς τῆς καρδιάς μου εἶνε γιὰ σὰς, Εἰσθε μυστηριώδης καὶ μακρινή.
Εἰσθε ὥραία καὶ ἐπιρόβη σὰν τὴ ζωὴ. Μοῦ θυμίζετε τὴν Μπου-
νιζῆν, ποὺ ἦταν συγχρόνως γυναῖκα καὶ θεὸς.

Φιλὸ τὰ λευκὰ χέρια σας. Αὔριο... αὔριο...

Ρουσόφ

Τοῦ ἰδίου πρὸς τὴν ἰδίαν

Εἶμαι πάλιν τρελλός. Ὁ Θεὸς νὰ μοῦ δώσῃ ἀντοχὴ γιὰ ν' ἀν-
τέξω στὴν τρικυμία αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

Εἰσθε ἀπὸ τῆς γυναικὸς ποὺ τρελλαίνουν τοὺς ἀνδρας. Θὰ ἐπρεπε
νὰ παραφρονεῖν καὶ νὰ σφάζονται ἐμπρὸς σας. Νὰ πέρνουν τὴν
ἀπὸ τὰ χεῖλη σας καὶ νὰ θανατώνονται ἀπὸ τὰ μάτια σας !

Ὁ θαυμασμός μου γιὰ σὰς εἶνε ἀπερίοριστος. Κατέχετε ὅλη μου
τὴν σκέψιν, δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀπὸ σας σὸν κόσμο.

Σήμερα πάλι μοῦ χαίριστε στιγμὲς εὐτυχίας. Ὅταν ἐπαίξατε
τὴν Μπαλάντ τοῦ Σοπὲν σὰς φίλησα τὸ χεῖρ. Τὸ χεῖρ αὐτὸ ἔστερε.
Κυτταγίκαμε χωρὶς νὰ προσφέρωμ λέξι. Ὑστερα ἐφυγα...

Ἡ εἰκόνα σας πλασιωμένη ἀπὸ τὸ χροσάφι τῶν μαλλιών σας
φωτίζει τὸ δωμάτιό μου, με παρακολουθεῖ, σὰν μυστηριώδες σύμ-
βολον χαρὰς καὶ θανάτου.

Τώρα μοῦ διαφεύγει ἡ σημασία τῆς ζωῆς. Εἶμαι σὰν μεθυσμένος.
Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι εἶναι λύπη ἢ χαρὰ, ἀγάπη ἢ μίσος.
Δὲν ξέρω ἂν πρέπει νὰ σὰς ἀπομακρύνω Κυρία ἢ Φίλη.

Χαίρετε

Ρουσόφ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΔΕΡΦΙΑ

Τέσσαρα
(γύριζε γοργά !)

Τέσσαρα ἀδέρφια τὸ χορὸ ὅσω στοὺς κάμπους, σέβνουν
πισμένα χεῖρ χεῖρ,
τοῦ Γεροχρόνου τὰ παιδιὰ
ποῦνε τὰ ἀγῶρια ὁμορφονιοὶ καὶ ἡ κόρη δίχως ταῖρι.

Κι' ἡ κόρη
(κοίταξε ὁμορφίαις !)
καὶ ἡ κόρη πρώτη τραγουδεῖ «Τοῦ; κάμπους, λουλουδιῶν
καὶ τὰ κλαδιά φουντώνω,
τοῦ Πάσσα φέρνω τὶς χαρὲς,
στὴν νύχτας μέσα τὴ δροσιὰ μ' ἀηδονία ξεφαντώνω».

Τὸ πρῶτο
(μόνα μας γλυκιὰ !)
τὸ πρῶτο ἀγῶρι τραγουδεῖ «Σφαλίστε τὰ βιβλία
στὶς ἐξοχὰς νὰ πάμε,
νὰ δροιστοῦμε στὰ νερά,
στὸν ἥσκιό τῆς γερομουριάς τὰ ποικιὰ νὰ φάμε».

Καὶ τ' ἄλλο
(κράτα τὸ χορὸ !)
καὶ τ' ἄλλο ἀγῶρι τραγουδεῖ «Ὁ πρῶτος τώρα ἀρχίζει
»μὰς χροσὰ τραγοῦδι»
»σαφιλία καὶ, σαφιλία δὴ»
»πατεῖτε, ἀνδρες, σποὺς ληνούς, τρυγάτε. Χοπελοῦδια !

Τὸ τρίτο
(ἀ μὰ τί χαρὰ !)
τὸ τρίτο λέει «Ὁμως κι' ἐγὼ τὰ παραμῦθια φέρνω
»τριγύρω στὰ μαγκάλια
»μὰς μὰ κάστανα ψητά»
»Ἀγιοβασιλὴ φέρνω γώ, ἐγὼ καὶ πορτογάλια».

Κι' ὅλα τοὺς
(γύριζε γοργά !)
καὶ ὅλα τοὺς τραγουδοῦν μαζί «Γυρνάμε νύχτα μέρα
»πισμένα χεῖρ χεῖρ,
»ἐμεῖς τοῦ χρόνου τὰ παιδιὰ,
» τρεῖς γιοὶ κι' οἱ τρεῖς ὁμορφονιοί, μιά κόρη δίχως ταῖρι».

(Τραγουδοῦν καὶ Κόπανος)

Ἀλξέξ. Παλλας

Η ΛΕΝΟΥΛΑ

Λενοῦλα, ἰδὲ με ! Σήμερα ἔβαλα τὰ καλά μου :
Γελέκι χρυσοκέντητο, μεταξωτὸ ζωνάρι,
τοσαυτὰ κατακόκκινα, — καὶ τί κοριττὶ, τί χάρι !
Δὲν εἶμαι σὰν νὰ πῆγαίνα σὲ πανηγύρι γάμου ;
Αἶ, ἔ τὰ δικά σου ὁ Θεὸς ποτὲ θὰ μ' ἐξιώσῃ !
Τὶ κοκκινίζει ; μήγαρι καλόγραμμα θὰ γίνῃς ;
Ἦ θὰ σοῦ λείψουν προεστιαί, καὶ ἀνταναῖρη θὰ μῆνῃς ;
Μήπως σοῦ λείπει ὁμορφιά ; Μήπως σοῦ λείπει γνώσι ;
Εἶσ' ὁμορφὴ καὶ φρόνιμη καὶ εἶσαι ἀρχοντοκοῦλα,
καὶ θὰ σοῦ εὖρω ταῖρια σὸν τὸν ἀνδρα σου, Λενοῦλα.
Ποῖος ξέρει ; Μὲς ἔ τὴν Λάρισα ἴσως τὸν ἀπαντήσω
» ἐκεῖ ποὺ πάγω μοναχός, » ἐκεῖ ποὺ γυρίσω,
μ' ἕνα γαμβρὸ περηφανὸ ἡμιλὸ καὶ ξανθομάλλη.
Τὶ σκέφτεται τὸ κεφάλι σου : τί κοκκινίζει πάλι ;

Αἶ παλλικάρια, φεύγουμε ! Ὁ ἥλιος πᾶγει γῶμα,
καὶ τὰ λόγα μας ἔ τὴν αὐλὴ ποδοκτυποῦν τὸ χῶμα.
Ἐμπρός ! Θέλω ἔ τὴν Λάρισα νὰ μπούμε πρὶν βραδυῇ,
ποὺ νὰ μὰς βλέπουν ὁμορφα «ματάκια ἀπ' τὸ καφίσι,
» οἱ Τοῦρκοι ποὺ μὰς ἀπαντοῦν νὰ κόμουν τεμενίδες»
νὰ λέγῃ ὁ γέροντας τοῦ νηοῦ, καὶ ἡ μάνα ἔ τὸ παιδί τῆς
πὺς μῆπκε μεσ' ὅ τὴν Λάρισα ὁ Λάμπρος Κραβαρίτης
μὰ δέκα ὁμορφα παιδιὰ, δέκα παλλικαράδες !
καὶ νὰ μὰς ἔ τὴν καὶ ὁ Πασσᾶς, παιδιὰ, νὰ ἰδῇ τί λίκου.
» τὰ πᾶντα λαγαράδια μας κρατοῦν τ' ἄρματαί, καὶ

» ὁ γέρο Λάμπρος ἐφυγε καὶ οἱ δέκα νηοί, τρεχάτοι,
καὶ ἄπ' τὰ λόγια ἐσηκώθηκα σὰν σύννεφο ἡ σκόνη.
Καὶ ἡ Λενοῦλα στέκεται ἄ τὸ παραθύρι μόνι,
καὶ ἀκολουθεῖ τὴν συνοδίαν με δακρυμένο μάτι.

Ἦ μαύρη μο' ἔ τὸὺς ἐνδεκα ποὺ τρέχουν ποτὶν γυνεῖς !

Ἀχ ! Ἄνδρα ὁ πατέρας τῆς πηγαίνει νὰ τῆς εὖρω,
καὶ βλέπει μέσ' ἔ τὴν συνοδίαν τὸν νέον ποὺ λατρεῖται.
Τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἄλλος κανεῖς τὸν πόνο τῆς δὲν ξέρει

Μόλις ἀνθεῖ ἡ καρδοῦλά σου καὶ ἡ λύπη τὴν μαλαίνει,
» ὦ ! κλάψε ! Μοῖρα θλιβερή, Λενοῦλα, σὲ προσμένει.
» Στίχοι»

Δ. Βικέλας

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ

Ο ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,

(Εἰδύθετε, ἀρθροῖδρια, ὁμειώ-
ματα, χρονογραφήματα)

Ἦν τῇ Ἐφεσείῳ δίκῃ τοῦ «Μπουκέτου» τὴν προπαρελθούσαν
ἡμέραν διὰ τὸ παραλόγιον, παρεξηγηθὲν διήγημα τοῦ κ. Στάμ.
Στάμ., ὁ «Καπετὰν Τριάντας», ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γοηφῶν πλε-
στον ἀσχετικὸς εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας. Ὁλόκληρος ὁ
Ἀθηναϊκὸς τύπος ὑπεστήριξεν ἐκθύμως τὴν ἐλευθερίαν τῆς τέχνης
καὶ ἐπῆλθεν ὅμοιος ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ μας, μὴ φεισθεὶς ἐπαίνοι
καὶ ἐπὶ αὐτοῦ. Περιγραφὰς τῆς δίκης, ἀρθροῖδρια καὶ χρονογραφήματα
ἐφύρσαν σχετικῶς ὑπὸ τῶν ἀρίστων δημοσιογράφων καὶ τῶν γνω-
στοτέρων λογίων μας, οἱ ὅποιοι ἐξήραν τὴν ἀποστολὴν τοῦ
«Μπουκέτου», τοῦ καλλίστου τῶν φιλολογικῶν οἰκογενειακῶν περι-
οδικῶν, ὡς τὸ ἀπείκελον.

Ὁδύετο μέχρι σήμερον ἀνεγνωροῖς τὸσον ἐπιστήμιος ἑλληνικὸν
περιοδικὸν καὶ οὐδέποτε ἐξυμνήθη τὸσον.
Ἐκ τῶν γραφέντων εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας ἀποσπώμεν
μὲν τὸν ἀναγνωστὴν μὰς τὰς πλεόν χαρμητικιστικὰς γραμμὰς :
Εἰς τὸ «Ἐλευθερον Βήμα» ἐκονίζετο «ἡ φιλολογικὴ, ἡ σε-
μνὴ καὶ ἡ σοφιστικὴ τοῦ περιοδικοῦ «Μπουκέτου».

Ἐκ τῶν χρονογράφων τοῦ «Ἐλ. Βήματος» Φορτοῦνιο (Σπ.
Μελίς) γράφον περὶ τοῦ μικροῦ τῆς φιλολογίας, ἐξήγε τὸ τα-
λάτην τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὸ χιούμορ τοῦ συνεργάτου μας κ.
Στάμ. Στάμ.

Εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίαν ὁ καλλιτέχνης κ. Στεφ. Σενόπουλος
ἀρτίως ἐξέφραξε τῆς δίκης τοῦ «Μπουκέτου» σχετικὸν συμβάν
τοῦ λογιῶ ὁδοῦ τοῦ κ. Γρηγ. Σενόπουλου, ἐναντίον τοῦ ὁποῦ
ἐπαρτίαν ἀπὸ πλείστοι Ζακινθῶν, θεωροῦντες τὴν παρτίδα
τὴν θυρομένην ἐκ τῶν ἡθογραφιῶν του.

Ἦ «Ἐθνικὴ Φωνὴ» ἀπέφραξε τρεῖς στίλλας διὰ τὴν περιγρα-
φὴν τῆς δίκης τοῦ «Μπουκέτου», ὑπὲρ τοῦ ὁ-
ποῦ ἔγραψε πλείστα τὰ κολακευτικά.

Εἰς τὴν «Πολιτείαν» ὁ χρονογράφος τῆς
Ἀντιλαίας (Παῖλος Νηρόνας) γράφον περὶ
τῆς δίκης ἐκόνειν ὅτι τὸ πνεῦμα δεινὸν ἀνὰ τὴν
ἀποστροφὴν καὶ ὅτι ἡ τέχνη εὐρίσκειται ὑπεράνω
τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν.

Εἰς τὸν «Ἐλευθερον Τύπον» ὁ χρονογρά-
φος Φαραὸς ἐξυμνοῦσε τὸ «Μπουκέτο» καὶ
ἐκόνειν ὅτι τὸ πνεῦμα δὲν πρέπει νὰ δε-
σμεύεται.

Ἦ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐγραφε σχετικῶς μετὰ τὴν
ἀσχεσίαν καὶ ὁ χρονογράφος τῆς «Δημοκρα-
τίας».

Ἦ Εἰς τὸ «Ἐννεον» ὁ χρονογράφος Ἱερεμίας
(Δημ. Παγκουπῆς) ἔχον ὑπ' ὄψιν του τὴν
ἀσχεσίαν τοῦ «Μπουκέτου» ἀνέφερε σχετικῶς ἐπεισό-
διον ποὺ συνέβηκεν σὸν ἴδιον.

Ἦ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐγράψαν περὶ τῆς δι-
κῆς καὶ ἐκόνειν τὸ «Μπουκέτο» καὶ αἱ ἐφημερίδες «Ἀθῆναι»
καὶ «Ἐλευθερον Λόγον» καὶ «Καθημερινή».

Τίλος εἰς τὴν Πειραιεὶν ἐφημερίδα «Σφαῖραν», ὁ χρονογράφος
Ἀλφὸς Στάμ. ἐπλεκε τὸ ἐγκώμιον τοῦ «Μπουκέτου» καὶ ὑπερ-
μνηστικῶς ἐλευθερίας τῆς τέχνης.

Σημειώθης ὑπὲρ τοῦ «Μπουκέτου» ἐγράψαν καὶ πολλοὶ τῶν ἐπα-
ρατῶν ἐφημερίδων.

Ὁ Λόγιος

ΓΝΩΜΑΙ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἦ ἀρετὴ ἔχει τὴν πρώτην αὐτῆς ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτόκης

Μόνῃ ἡ ἀρετὴ καὶ νεκρὸν τὸν ἐαυτῆς ἐργάτην κοσμεῖ καὶ ἐπεί-
αυα τοῦ τάφου παρακολουθεῖται τοῦτον ἐπιλαμπρύνει.

Οἰκονόμος

Ἦ τυχὴ ἐκάστου ἀνθρώπου ἐξαρκάται ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ἐνέρ-
γειαν.

Κοραῖς

Ἦ τοῦ καλοῦ καὶ ὑψηλοῦ κρείς διαχωρίζει τὸν ἥμερον καὶ πο-
λισμένον ἀνθρώπον ἀπὸ τὸν βάρβαρον καὶ ἀπολίτιστον.

Κούμας

Ἐκωλύτερον ἀποκτεῖν τὰ ἔθνη ἢ διατηρᾶσιν τὴν ἐλευθερίαν των

Βαμβας

Ἦ βάσις πάσης ὀρθῆς πολιτείας εἶναι ἡ πολιτικὴ ἀρετὴ διότι
αὐτὴ αὐτὴ καὶ σχηματίζει καὶ διατηρεῖ τὴν ἀληθινὴν ἐλευθερίαν

Κ. Παρορηόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἦ τὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Ὁίκου «Γ. Παπαδημητρίου καὶ Σας» ἐξε-
δόθησαν καὶ ἐκκυκλοφόρησαν εἰς κοινὸν τόμον τὸ «Παραμῦθιον»
τοῦ Ὁφθαλμοῦ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΒΡΓΑ

Ἦ σημαία τοῦ Μωάμεθ

Ἦ σημαία τοῦ Μωάμεθ καθὼς καὶ μερικὰ φορέματά του καὶ
ἄλλα πράγματα ἀνήκοντα σὸν ἴδιο φυλάσσονται στὴν Κωνσταντι-
νουπόλιν, ὡς ἱερὰ λείψανα, εἰς ἰδιαίτερον αἰθυσαν τῶν αὐτο-
κρατορικῶν ἀνακτόρων. Ἦ σημαία αὕτη καλεῖται τουρκιστὴ «Οὐ-
κάβ Σαντζάκ Σχερίφ» καὶ κάθε χρόνον κατὰ τὴν 15 τοῦ Ραμαζα-
νίου, ἐκτίθεται κατόπιν παρατάξεως καὶ ἱεροτελεστίας πρὸς προσκύνη-
σιν τῶν Ὀθωμανῶν μεγιστάνων. Πρὸ τῆς τελετῆς ἡ σημαία τοῦ
Μωάμεθ ἐξάγεται ἐκ τοῦ κιβωτίου ὅπου τὴν φυλάσσουν διπλωμένην
σὲ 40 διάφορα πολυτελέστατα μετάξινά ὑφάσματα καὶ ἐξεδιπλάνεται.
Οἱ δὲ παρευρισκόμενοι ἀσπάζονται αὐτὴν κατὰ βαθμολογικὴν τάξιν.
Ὁ ἐπὶ τῆς τελετῆς ταύτης ἀρχιδιὸς ὑπάλληλος, ὁ καὶ ἀρχιπλοκά-
μος, σφουγγίζει μετὰ ἑκαστον ἀσπασμὸν τὴν σημαίαν με λεπτὴν πε-
τσέταν, τὴν ὁποῖαν προσφέρει κατόπιν σὸν ἀσπασθέντα. Ἐστὶ
χρησιμοποιοῦται πλῆθος πετσέτων, τὰς ὁποίας οἱ προσκυνῶνται φυ-
λάσσουν εὐλαβῶς ὡς κειμήλια. Ἀκολουθῶνς πλάνων ἐντὸς ἀργυροῦ
ἀγγείου τὸ μέρος τῆς σημαίας τὸ ὁποῖον ἡσπάζθησαν οἱ προσκυνῶνται
καὶ τὸ πρὸς πλῆθος χρησιμοποιοῦντες νερὸ τοποθετοῦν μέσα σὲ φια-
λίδια τὰ ὁποῖα σφραγίζουν καὶ τὰ στέλνουν ὡς πολυτίμητα δῶρα πρὸς
τοὺς ἡγεμόνας καὶ μεγιστάνες τοῦ κράτους, οἱ ὅποιοι φυλάσσουν
ἀδρόως τοὺς κομίστας. Τὸ ἐντὸς τῶν φιαλιδίων αὐτῶν νερὸ τῆς πύ-
θειας σημαίας θεωρεῖται ὡς ἰσχυρὸν ἀλεξίκακον, γίνεται δὲ χρήσις
αὐτοῦ εἰς τὰς πλεόν δεινὰς περιστάσεις μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ραμαζα-
νίου. Πρὸ ὅμως τῆς χρησιμοποίησός του πίνουν μερικὰς σταγόνας
ἐξ αὐτοῦ ταῖς ὁποίας ῥίχνουν μέσα σὲ νερὸ. Ἐστὶ τελειώνει ἡ νη-
στεία τοῦ Ραζμαζανίου καὶ ἀρχίζει τὸ Μπαράμιο.

Ψάρια... ἡλίθια !

Εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὀκεανὸν ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψαριῶν, τὰ ὁποῖα,
ὡς ἀφηγοῦνται οἱ περιηγηταί, τρέχουν στὴν
ἀκτὴν ὅταν ἀκούσων σφυρίγματα. Οἱ κάτοικοι
τῆς Ἰάβας γνωρίζοντες τὸ τοιοῦτον κατέρχονται
στὴν παραλία καὶ ἀρχίζουν νὰ σφυρίζουν. Τὰ
ψάρια τότε σπεύδουν καὶ ἐπιστρέφονται στὴν
ἀκτὴν κατὰ χιλιάδας ! Τὰ ψάρια αὐτὰ, μετὰ
ὅποια καὶ τρέφονται οἱ κάτοικοι τῆς Ἰάβας, εἶνε
ἐντελὲς ἡμερᾶ, ἢ μάλλον ἐντελὲς ἀνὴρ, θὰ
μποροῦσε νὰ πῇ κανεῖς.

Ἦ κρηδὶς τοῦ ἐπὶ 660.000

Πότε ἐφευρέθησαν τὰ τηλεβόλα ; Ἰδοὺ τι
λέγει περὶ αὐτῶν ἡ ἱστορία. Πρῶτοι οἱ Σῖναι τὸ
1222 εἰς τὸν κατὰ τῶν Μογγόλων πόλεμον με-
τεχειρίσθησαν τηλεβόλα πολιορκούντες τὴν πόλιν
Καί-Φουγγ-φου. Ἀκολουθῶνς μετεχειρίσθησαν
αὐτὰ οἱ ἐν Ἰσπανίᾳ Σαρακενοί. Πρὸ δὲ τοῦ ἔ-
τους 1316 μετεχειρίσθη

μανῆς, Βαλταδῶρος, Φωτόπουλος, Κόφφας, Ἀλεξίου, Δημητρίου,
Γραββάνης καὶ Χαρ. Βαρσαμῆς, ἄριστος χορευτής.

«Vicar of Bray»

Ὁ Κοσμικός

Vellios

μανῆς, Βαλταδῶρος, Φωτόπουλος, Κόφφας, Ἀλεξίου, Δημητρίου,
Γραββάνης καὶ Χαρ. Βαρσαμῆς, ἄριστος χορευτής.

Δὲν ἔλλειψαν οἱ ἑλληνικοὶ χοροὶ, οἱ ὁποῖοι διεῆχθησαν μετὰ
τοφανῇ εὐθυμίαν καὶ ἔλθον εἰς τοὺς μέγας κατὰ τὸ πλεῖστον
κυῖαι καὶ κύριοι.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ διαλείμματος ἐληγάθησαν διὰ λαχοῦ
θαυμάσια ἔργα ζωγραφικῆς (θολασσογραφίας) τοῦ περιφημοῦ
λιτέχνου μας κ. Δόνια.

Ὁ Καλλίφωνος τομίης τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς κ. Ταγοβασίλης
 τὰς ὑπερόχους μοτιῶν τῶν καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Δρακούλης
 σπασαν τὰ χειροκροτήματα τῶν παρευρισκομένων.

ΣΥΡΟΣ.—Ζωηρά ἐφέτος ἡ χορευτικὴ κίνησις στὴν πόλιν μας. Ῥεομυτικῶς, μορεῖται νὰ πῇ κανεὶς, κατὰ ῥαβδὴν μεταβάλλεται ἓνα ἄπαιτον χοροδιδασκαλεῖον! Τὸ παρὸν τὸν Σάββατον εἶδον ὁ χορὸς τῆς Μουσικῆς Ἑταιρείας εἰς τὴς αἰθούσας τῆς Διεύθυν. «Ἐλλὰς» ὅστις καὶ συνεγείρωσε ὅλην τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τοῦ Σύρου. Μεταξὺ τῶν χορευτῶν αἶψα τὸν χορευτὴν διεκρίθησαν τ. κ. Λαδοπούλου, Μοιμουτζή, Δερβανά, Π. Κουτοδόνη, Μελισάνου, Τσιροπινᾶ, Ζερβευδάκη, Καλβοκορέση, Γιοργοπούλου, Πιρτσιπά, Ροδοπούλου, Βελισσαροπούλου, Ἀράχνη κλπ. Πολὺν ἱστορικὴν ἐπίσταν αἱ δίδες Μοιμουτζοῦλου, Κουλοῦρη, Κολατάρη, Ρωμανῶν, Νιζοφροῦ, Κούστη, Ζερβευδάκη, Ἀράχνη, Λαλαῖνα, τοῦ κ. Δεσλῶλα, Δέ Λαστίν, Τόζου, Βελισσαροπούλου, Θεοδωρῆ, Νισσοπούλου κλπ. Ὡραία ἐχρόνηον καὶ οἱ κ. κ. Βασιτοπούλου, Γεωργιάδης, Α. Δραχάκης, Μοιμουτζοῦλος, Κοβαῖος, Βελισσαροπούλου, Γ. Ἀράχνη, Κουρουσιάνης κλπ. Αἱ ἐκ τοῦ χοροῦ εἰσφορὰς ἀνέλθον πρὸς 40.000 δραχμὰν. Τὸ Σάββατον danse d'arches εἰς τὴν θαυμαστῶς κεκοσμημένῃν αἰθούσῃν τῆς λέσχης ὑπὸ τὸν μελόν, ἐκρίθησαν τὰ ζεύγη τοῦ κ. Μοιμουτζοῦλου μετὰ τῆς δίδος Ρωμανοῦ τοῦ κ. Μοιμουτζή μετὰ τῆς δίδος Βελισσαροπούλου, τοῦ κ. Α. Ἀράχνη, μετὰ τῆς δίδος Κουλοῦρη, τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Βόγλη, τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Μιχαῆλ, τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Βελισσαροπούλου, τοῦ κ. Κουτοδόνη πάντοτε μὲ ἑξαιρετικὸν succès. Διεκρίθησαν ἐπίσης ἡ νῦν Λαδοπούλου μὲ ὁμοεισότητην ἀρίστην. κ. Τσιροπινᾶ μὲ τὸν ὁμότιμον ἐσθθθθ κ. κ. Ροδοπούλου, Γιοργοπούλου, Κουτοδόνη, Κουτοδάνη Σ., Ζερβευδάκη, Καλβοκορέση, Μαλισιάνου, Πιρτσιπά, Παπαβασιλείου, Κουτοδόνη Α., Δερβανά, Μοιμουτζή Ἀργυράκη κλπ. καὶ οἱ δίδες Ἀράχνη Νιζοφροῦ, Μοιμουτζοῦλου, Κυριόπου, Βλαστοῦ κλπ. Ὁ χορὸς διήρκασε μέχρι πρῶτης αὐτῆς ἐξετελέσθη ἕνα νέον φῶς διασκευῆς τῶν μουσικῶν κ. κ. Παρίσι καὶ Ἰωάννινδου.

Τακτικοί ἔτισης χοροὶ καὶ εἰς τὴν λέσχην των Δημοσίων Ὑπο-
λήλων. Κατὰ τὸν χορὸν τῆς Κυριακῆς πόσα πολὺς κόσμος. Διεκοί-
σαν αἱ δίδες Κατακυροῦ, Πατινιῶτων, Παπαδάκη, Σβάρα, Σπα-
δάκη, Φραντζεδάκη. Ἐπίσης οἱ κ.κ. Χανώτης, Μονόπολης, Παι-
ρίσης, Φραντζεδάκης, Ἀθανασούλας κλπ.

Ἐξελκονούσθι καθήμενινδὸς ἡ ἀδελφὰ ἀποστολὴ τῶν βιβλίων μας. Ὅταν παραδίδουν ἐξομολογὰ ἀποστέλλουν εἰς τοὺς κατωθί:

Εὐάγγελον Τσελεπίην Ὁσέλιην, Ἀθηνῶν Τσαγκαράκη Κωνσταντίνον, Βαρ-
σκόλαν Φάληρον, Μιχ. Φωτίου Καλῆρας, Γ. Φωτοστόλου Ἀγγελικῆν, Κε-
φουτσάκη Σύνον, Χρ. Χρονόπουλον Πύργον, Πετρίλιν Σταυροπούλου Παιδίαν, Νικ.
Παύλου Σουμλίαν Ἐνταφίαν, Φωφὸν Σκουμπούρη Λαυρίαν, Νικ. Σαβὴ
Καβέλλαν, Ἀγγ. Σιαδάκη Ὁσέλιην, Ν. Κλεμεντίου Παιδίαν, Γ. Εὐαγγ.

[illegible][illegible]

Τὰ ἔργα τῶν συνερχομένων μας θὰ υποβάλλονται εἰς τὸ ἔξῃς πρὸς
 κρίναι εἰς Γεννήθου, ἥτις θ' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ τῶν κ. κ. Παύλου
 Νεβάρου, Γεωργίου. Σεντόπουλου, Λέοντος Πορφύρου, καὶ Ναπο-
 λειῶνα Λαπαθιάδου. Ὅπως τὰ διηγήματα δέον τὰ συνοδεύονται ὑπὸ
 πηγαίοντος δικαιοφάνους κηρύττου, τὰ ἔμμετρα καὶ περὶ τσαγγα-
 δία ἐπὶ τοῦ ἐνδράχοντος, τὰ ἱστορικά ἀνέδοτα, ἄσπετα καὶ περιεργα
 ὑπὸ τοῦ ἐκδότη. Αἱ μεταφράσεις καὶ ἡ κομικὰ κίτρινα δοσεῖν.

Ο Χ. Νικαίου, Ἀρχιεπίσκοπος ἰσχυρίζεται ὅτι ἔλαβαν σὺς σχετικὸς μὲ τὴν τιμὴν καὶ τὸ
τοῦ ἐκείνου ἀποστολὴν τὸν ἡγούμενον. Ἀπαντήσας, ὁ Ἐπίσκοπος ἐπιστήλην μὰς; Γ. Φ. ὁ
ἐκείνου, Ἐπίσκοπος. Σὺς ἐλαβεσθεσὶν γὰρ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἀντὶ ἐν ὅμοις καὶ ὁ ἴδιος
ἐκείνου τὸ σταλὲν τοῖς τοῦ κ. Δωρὸν Κουβαρά. Ἐχρει τερτατόχια ποὺ φανόν
ἐκείνου ἐκείνου. Κανέιν ἐκ κατὰ τὴν ἡμῶν ἐκείνου τοῦς στήχους τὸν δ. Κουβαράς.
ἐκείνου καὶ ὁμοίαν προσηγορίαν καὶ ἐντὶ ἀξίος συλλαβητοῦν γ' αὐτοῦ. Ὁμοί-
ἐκείνου ἐκείνου τοῖς τοῖς ἐκείνου κατὰ ὁμοιοπαθεῖς ἀπὸ τὸ ἐκείνου τοῦς τερτατόχια.

Καὶ σ' ἀγαπῶ ἀνύπαρκτη, καὶ ἄβυσσῃ σέ γυρεύω,
καὶ ὅλησθς ὁ χρόνος σκυθρωπὸς βουβὰ μοῦ ψάλλει, ὅτι,
ἀπὸ σέ με γνώρισ' ἄγνωσθι καὶ ἄγνωσθι σὲ λατρεύω.

[illegible]

«Εἰς ἡ πρώτη Κυριακή τῆς Ἀποκοφᾶς. Ὅλοι οἱ ἀοθενεῖς συγκεντρωόμεθα
εἰς τὸ ἀπὸ πνεύματος τοῦ ἁγίου ἐκταραχισμένοι σὴν τραπέζῃ.

Με επιδοτήματα ή διαποιήσεις Α.Ζ. πολύ πολύ χαυτομένη με διορρηφ οάξ τουα
 τουα με πώξ τοποθετείς στις όριώμας ή θέσεις, Βίκομης τας άδδας Γ. Βέγγου
 η διαρρηφ μεταρρηφ οάξ τοποθετείς πολύ χαυτομένη, την άδδα Μ. Πατα-
 κητος έτοιμς με όραται άφισοιν μιά άληφνήν ήλληνην όνομαφ, την
 όνομαφ 261. Αποστολός πώ ή μούρη της τοποθετείς ήτοι έν όνομαφ
 της όνομαφ όνομαφ όνομαφ της όνομαφ Ε. Τοναυς εν 261

[illegible]

Προσφάτως τοῖς καὶ, πικροῦ με βούρκο καὶ μαρμελάδα καὶ ἕνα γε-
μυζόμας fruits glacés ἐκ μέρους τῆς κυρίας τοῦ Διευθυντοῦ μας λαγοῦ
κ. I. Κοσμάκη.

από τις 6-12 μ.μ. αναποδογύζοντας τις καλύτερες εντυπώσεις
πρωτάδικα περσού.»

[illegible]

Γιατί αυτός, που φαίνεται πως είνε λυπημένος
 Επεισιν ο εὐτυχής η' ὁ εὐχαριστιμένος
 Καὶ τόσο πρὶν βαδίζει ποιεῖ ἐκείνος πρὶν γλιστῇ
 Ἐπ' αὐτός, πρὶν γὰρ τῆς πίστεως του ποτὲ του δὲν μιλάει.

Ἐπεὶ τὴν ἀνθρώπου τὴν στίχον καὶ αἰσθημα πολὺ. Κοπίαςας λοιπὸν ὀλίγον παρὰ
καὶ θὶ ἐκτείνης καλῶς πρᾶγματα. Κόμην Προστώπουλον, Βόλον.
Ἰσοκρίτης. Εὐχαριστοῦμεν

[illegible]

θέλω νὰ λούσω τὴν ψυχὴ μου μέσα στ' ἀρώματα ποὺ βγαίνουν
 ἀπὸ τ' ἀντίσωμα τοῦ κρίνου, στὴ πρωϊνὴ φεγγοβολία.
 Τὴς νυκτοδιάς θέλω τ' Ἀπολλὼν τῆς χαλάρου π' ἀπαφραίνουν
 τὸ πτογομά νῆς πρὸς ἔσθια νὰ σοῦ φιλήγῃ τὰ μαλλιά.

11. Ἄρσενιν, Ἀνδρίην.—Ποῦ καὶ το πῶς σας καὶ οἰκοδομοῦνται.
 12. καὶ οὐδ' ἀπ' αὐτῶν. Β. Μα. καὶ τῶν ἄλλων γ'.—Τὰ φρούρα οὐδ' ἀπ' αὐτῶν. Γὰρ
 13. ἡμεῖς οὐκ εἰν ἐν λόγῳ συνδοκῆς. ὁ πῶς καὶ οἰκοδομοῦνται. τὴν συνδοκῆν
 14. συμβαλλόμενοι καὶ τὴν τιμὴν ὅρων. Ἀναγέρει κεκοσμημένον καὶ ἐξο-
 15. ρισμένον. Δ. Ρ. Ἰ. ὁ δὲ οὐκ ὁρῶν. Ἀλ' ἐνδομοδοιοῦν.—Οὐ γὰρ εἰς ἐκ-
 16. τὴν ἀγορῶν. Σ. ἐνδομῶν.—Σὰς ἀγοραιοσύμην, ἀλλὰ ποιήματα ἑλλήνων ποιη-
 17. τῶν ἀγοραιοσύμην. Εἰς ἀνὰ δημοσιότητα μόνον τὰ καλῆται. Γ. Β. Ἰ. ἄλλο γ', Ἀρ-
 18. τῶν ἀγοραιοσύμην. Ἐλέγη γ' Παῖδοπολοῦ οὐ, Ἀδριασιν.—Εὐχαιοσύμην.
 19. ἀγοραιοσύμην.

Ὡς καὶ εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα εἰχομεν γραφῆ, οἱ ἀναγνώσται μας οἱ παρακολουθοῦντες τὸ μυθιστόρημα τοῦ Γκαμποριώ, πρέπει ν' ἀνακαλύψουν τὸν δολοφόνον τῆς ἐπαύλους Τομεροέλ.

Ποῖος διατρέχει τὴν ἀνακαλυπτομένην ἀγρίαν δολοφονίαν; Ποῖος εἶναι ὁ δολοφόνος; Ἰδού λοιπόν πάλιν θρασεία δια τὸς φίλους ἀναγγέλλεται τὸ «Μαυκίτοτο». Ἀς διαβάσωμεν τὰς συνεχεῖς τῆς «Δολοφονιῆς», ἃς καταγγέλλουσιν τὸν δολοφόνον, ἃς μὲς ὁδόντων δείγματα τῆς ἀντιλήψεως τὸν, τῆς κηρύσεως τὸν, τὸν ντυτικτικισμόν τὸν. Ὀλοῖς διὰ δεξιόμειν μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τὸν Εἰ κεραλαῖον τῆς «Δολοφονιῆς».

Από τα πάντα αυτά πρώτα κεφάλαια δύναται ένας εξυπνος αναγνώστης να βρει ποιος είναι ο δολοφόνος, έχων υπ' όψη του τās ανακρίσεις που διεξάγονται, τās ενδείξεις που προκύπτουν, τās υποθέσεις που υπάρχουν.

[illegible]

«Ὁρίζομαι πέντε ἀρχαίον τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸν διαρυσμὸν αὐτόν, διότι καθὼς βλέπεται κατωτέρω, τὰ βραβεία εἶναι καὶ πολλὰ καὶ πολυτέλη.»

«Ἐκαστος τῶν ὀνείων ἔχει ἑξήκοντα καὶ ἑπτά ἀποστείλας συμπληρωμένα, ὅσα δεξιὰ θέλει ἐν τῷ ποταμῷ φακέλλῃ εἰς ἐξοχτοῦ φακέλλῃ μὴ ὡςταρὸν πενήντα καὶ ὀκτώσιν ἑνὶ λῶν.» Ἐταῖο δὲ ἔχῃ καθεὶς περὶ σὺνταξὶς ἀλλοῦς ἐπὶ τῆς αἰτίας, διότι οὐκ αὐτὸς δὲ τειρόν εἰς τὴν κληρονομίαν. Ἐὰν πλέον κατ' αὐτόν τὸν χρόνον θά ἐλπίτῃ ὁ λύτης νὰ ἀπορρὶ περὶ σὺνταξὶς βραβεία.

Ἡ κλήρωσις τῶν γῆν εἰς τὰ γραφεῖα μας 15 ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν καὶ τοῦ Ε' παραλείπει, ἀφοῦ συνεισφύρουσιν οἱ αἰ κλήσεις. Κατὰ τὴν κλήρωσιν τὰ κλησόμενα γὰ συνιστάται ὡσεὶ ἐκπιπόμενα ἐκ τῶν λυτῶν, τῶν ἀναισθηστῶν καὶ συνεισφύρουσιν μας.

Ἀποστὰς μὴ συνοδοσιμένη ὑπὸ πανταδοξαζομένη ὁδὸν δὲ λαμβάνεται ὡς ὄντι.

Εἰς τὸν διαχωρισμὸν τῶν «ἀποδοξαζομένων» ἔχουν δικαίωμα καὶ λαμβάνουν μέρος πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Οἱ λῦται δύνανται ν' ἀνιγράφουν, ἐὰν θέλουν τὸ δελτίον, διὰ νὰ μὴ καταστρέφουν τὸ φύλλον.
Τὰ βραβεία τὰ ὅποια θὰ δοθοῦν μετὰ τὴν κλήρωσιν εἰς ὅσους εἴδουν τὸν δολοφονητὴν εἶναι τὰ ἑξῆς:

(10ν.) "Ενα καπέλλο ἀνδρικό ἢ γυναικείο, 10ν.) "Ενα ζευγὺς ὑποδημάτων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, 10ν.) "Ενα πορτοφόλι ἀνδρῆ-
¹ ἢ γυναικῆ, 10ν.) "Ενα ἀρσενεῖον ἐπιτραπέζιον, 10ν.) Μία ἀν-
δρῆκα ἀνδρῆ ἢ γυναικῆ, 60ν.) "Ενας καθρέπτης τοῦ χεριοῦ,
ἀρσεν., 70ν.) Μία κασέτινα τοκετάλης μανικιούρ, 80ν.) Μία
στούτσινα λινὰ μαντίλια ἀνδρῆ ἢ γυναικῆ, 90ν.) "Ενα κα-
πέλλ., 100ν.) Μία ὀρνίθα, 110ν.) "Ενα κολετζέζ ἀλφειν., 120ν.)
"Ενας ηλεκτρικὸς φανὸς τῆς τσέπης, 170ν.) Μία γυμνασ-
τήσιμ., 140ν.) Ζευγὺς χειρῶντων ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, 150ν.) "Ενα
ἀρσεν. μόντερνο, 160ν.) "Ενα κοῦτι ἀρσενικῶν ἀσπιν., 170ν.)
"Ενα κοῦτι ἀρσενικοῦς πεδύρας, 180ν.) "Ενα μπιστοῦνι, 190ν.)
"Ενα ἀνδροδολέον, 200ν.) "Ενα κομποστῆνιμα γιὰ τὸ τραπέζι, 21.)
"Ενα πολυτέλες πλῆσιον γιὰ φωτογραφία, 22.) Μία αὐτογράφ.,
23.) "Ενα μεταξίνι μαντίλιον τῆς τσέπης μόντερνο, 24.) "Ενα
κοῦτι γυλίκι ἀπὸ τοῦ "Νορπ.", 25.) Μία ὑφαντὴ μ. μηχανή, 26.) Μία
δοδεκάς φωτογραφίαν στον καλ-λίτερο φωτογράφον τῶν Ἀθηνῶν,
27.) "Ενα κοῦτι π. ὤρν., 28.) "Ενας ἀγγλικὸς σουτιν., 29.) "Ενα
ζευγὺς πολυτέλες κομμῶν μανικιῶν, 30.) Μία τσενά γιὰ τὸ
μ. λιν., 31.) Μία γυναικῆ καρίτσα, 32.) Δεξιά τετράδωκρον Ἀλ-
γερ. κοῦτι ὀρνιθῶν λοκούριον τοῦ ἑρσοστατοῦ Δανιέλου, 33.)
"Ενα ζευγὺς γυλίκων γιὰ τὸν ἥλιο, 34.) "Ενα ζευγὺς ρολογῶν, 35.)
"Η "Σονικὴ τῆς Γερμανίας ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ "Μουσείου",
35.) "Η "Κορη τοῦ Μεγάλου Βασιλῆος ἐκ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ "Μουσείου",
36.) Μία ἑρμυλὴ τοῦ "Μουσείου", 37.) Μία ἑρμυλὴ τοῦ "Μουσείου", 38.)
"Ενα ἄλμα, 39.) Μία τριμυλὴ τοῦ "Μουσείου", 40.) Δωδεκά-

“ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗΣ.”

*Όνομα δολοφόρου.....
*Όνομα τεσσάρων άλλων.....
Διευθυντής.....

丁巳仲夏

ΕΙΣ ΤΟ 44ον ΦΥΛΟΝ ΤΟΥ «ΜΑΧΑΙΡΙΟΥ» (ΤΗΣ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ) ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΕΤΑΙ

θη τὸ πνεῦμα τοῦ Λογιστοῦ «Ήμεθα Βροχθεῖς», κατῶθεν τοῦ ὁποῦτος ἐκ παραδρομῆς φέρεται ὡς μεταφραστικῆς τὸν ὁ κ. Κ. Τσαγκοῦδης ἐνὶ πραγματικῶς τοιοῦτος εἶνε ὁ συνηγματος μας κ. Δ. Στάνη.

IOHANNES GEOR. AON-IZIAKE

ΚΕΡΡΟΥΡΟΣ ΟΔΟΝΤΟΛΑΤΡΟΣ

Διπλωματούχος τῆς ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ Ε.Π.Ρ.
Ἐπὶ τετραετίαν αἰδέως σπουδασας εἰς Παρίδιον καὶ ἐξοικηθεὶς εἰς
τὰ Στοματολογικὰ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν Παρισίων (Parisotière et

καὶ Ἀνδρόνικος. Ἐργασθεὶς ἐπ' ἀρχαίων εἰς Ὀδοντοιατρεῖα Μαδδαλίας καὶ Ἀνδρόνικος. Θεραπεύει μετ' ἐργαστηρίῳ μετ' ὀλίγοις μετρον δ' ἀνάδυνον καὶ ῥιζὴν προαίρειν ὅλως τὴν παθήσας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ὀδόντων. Οὐδὲν

τιδης καὶ Σκουατίτιδης ἐνδὲς 10 μόνον ἡμερῶν μετ' ἐγγύησιν θεραπεύας. Ὁρθόδοξοι καὶ ἄλλοι διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ὧλων γεννῶν μεθόδων ἐπιστημονικῶς το πρῶτον ἐπισκοποῦνται ἐπὶ τῶν ἀπορριπτῶν.

Δέχεται 9-12 καὶ 2-7 ἢ ἐπὶ συνεντεύξει

LAIT INNOXA

*nettoie
repose
nourrit
l'épiderme*

Madame,

Le soir, débarrassez votre visage de tout ce qui l'embellissait le jour (crème, poudre, rouge) ainsi que des sécrétions et des poussières qui obstruent ses pores.

Mieux que le savon, le Lait INNOXA opère instantanément ce nettoyage et permettra à votre peau de respirer. De plus, il reposera et nourrira votre épiderme pendant la nuit sans le graisser, supprimera les dartres, préviendra les rides et vous assurera, par un usage régulier, une étonnante fraîcheur.

La Mousse INNOXA donne
au teint un éclat et une matité
incomparables.

La Poudre INNOXA, extrêmement adhérente
et absolument inoffensive, satine merveilleusement
l'épiderme.

Le Lait INNOXA se trouve dans toutes les PHARMACIES, PARFUMERIES et GRANDS MAGASINS
PRIX DU FLACON : 8 fr. 25. — DÉPOT GÉNÉRAL : 22, Avenue de l'Opéra, PARIS

AGENCES A L'ÉTRANGER

ANGLETERRE : INNOXA, 15, Dover Street, LONDRES.

BELGIQUE : M. KALCKER, 23, Rue Philippe de Champagne, BRUXELLES.

PAYS SCANDINAVES : M. MEYLANDER, Skippergaten, CHRISTIANIA.

ITALIE : INNOXA, 4, Via Ludovica, TURIN.

SUISSE : M. JÜNOD, 21, Quai des Berges, GENEVE.

CANADA : M. EDDÉ, 3, MONTREAL.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

—ΚΑΙ ΑΠΟΘΗΚΕΥΟΝΤΕΣ—

I. & A. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5